COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 27.02.1997
COM(97) 23 def.

MEDEDELING VAN DE COMMISSIE
AAN DE RAAD EN HET EUROPEES PARLEMENT

BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN

DE RICHTLIJNEN

75/439/EEG, 75/442/EEG, 78/319/EEG EN 86/278/EEG

BETREFFENDE HET AFVALBEHEER

INLEIDING

De verschillende verplichtingen die de Lid-Staten hebben met betrekking tot het uitbrengen van het periodiek verslag aan de Commissie over de tenuitvoerlegging van de communautaire wetgeving inzake het beheer van afvalstoffen, vormen een waardevol instrument aan de hand waarvan de toepassing van het beleid ter zake kan worden getoetst. In de praktijk blijken zich evenwel problemen voor te doen met dit instrument.

Met behulp van dergelijke verslagen kan de situatie betreffende de toepassing van de communautaire wetgeving in de hele Europese Gemeenschap worden geëvalueerd, een hoge mate van transparantie worden gewaarborgd en het publiek informatie worden verschaft aangaande dit onderwerp. Bovendien is voor een doeltreffend beheer van afvalstoffen een uitgebreid bewakingssysteem nodig, hetgeen tevens de werking van de gemeenschappelijke markt bevordert. Deze doelstelling is evenwel niet bereikt. Sedert 1975 is slechts één verslag gepubliceerd waarin de situatie met betrekking tot vier richtlijnen op het gebied van afvalstoffen op beknopte wijze wordt behandeld (SEC/89/1455 def.). Dat verslag was opgesteld op grond van de antwoorden die door zeven Lid-Staten waren verstrekt.

Om de uiteenlopende aard van de bepalingen die de betreffende verplichtingen bevatten aan te pakken, zowel wat betreft periodiciteit als inhoud, heeft de Raad in 1991 Richtlijn 91/692/EEG goedgekeurd, teneinde de verslagen met betrekking tot de tenuitvoerlegging van bepaalde richtlijnen op milieugebied te standaardiseren en te rationaliseren. Voor de afvalstoffensector moeten de Lid-Staten elke drie jaar nationale verslagen opstellen aan de hand van een vragenlijst van de Commissie. De eerste samenvattende verslagen op het gebied van afvalstoffen, die de periode 1995-1997 bestrijken, moeten midden 1999 door de Commissie worden gepubliceerd.

De onderhavige mededeling heeft tot doel het Europees Parlement en de Raad in kennis te stellen van de toepassing, in de jaren 1989 tot en met 1994, van de volgende richtlijnen van de Raad: Richtlijn 75/439/EEG[1] inzake de verwijdering van afgewerkte olie, Richtlijn 75/442/EEG[2] betreffende afvalstoffen, Richtlijn 86/278/EEG[3] betreffende de bescherming van het milieu, in het bijzonder de bodem, bij gebruik van zuiveringsslib in de landbouw en Richtlijn 78/319/EEG[4] betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Zodoende wordt mogelijke overlapping van het onderhavige verslag met het verslag dat moet worden opgesteld krachtens Richtlijn 91/692/EEG vermeden.

Oostenrijk, Zweden en Finland worden in dit verslag niet behandeld aangezien deze landen pas op

1 januari 1995 zijn toegetreden tot de Europese Unie.

---

[1] PB L 194 van 25.7.1975, blz. 23.
[2] PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.
[3] PB L 181 van 4.7.1986, blz. 6.
[4] PB L 84 van 31.3.1978, blz. 43.

RICHTLIJN 75/442/EEG VAN DE RAAD BETREFFENDE AFVALSTOFFEN, ALS GEWIJZIGD BIJ RICHTLIJN 91/156/EEG

1. INLEIDING

Richtlijn 75/442/EEG vormt het wetgevend kader van de communautaire wetgeving met betrekking tot het beheer van afvalstoffen. Deze richtlijn is sedert 1977 van kracht en werd in 1991 gewijzigd zodat rekening kon worden gehouden met nieuwe omstandigheden en de beginselen van de communautaire strategie van 1989 inzake het beheer van afvalstoffen, namelijk preventie, hergebruik en uiteindelijke verwijdering, er in konden worden opgenomen.

De richtlijn bevat de belangrijkste elementen waarop het communautaire beleid inzake het beheer van afvalstoffen is gegrondvest, met name:

- een omschrijving van afvalstoffen;

- de vaststelling van een gemeenschappelijke terminologie, in het bijzonder betreffende de begrippen nuttige toepassing en verwijdering, alsmede van verschillende categorieën van afvalstoffen, zoals vermeld in de lijst vastgesteld bij Beschikking 94/3/EG van de Commissie;

- het bepalen van een rangorde van de prioriteiten die moeten worden toegepast bij ieder beleid inzake het beheer van afvalstoffen, waarbij er in eerste instantie naar gestreefd wordt om het ontstaan van afvalstoffen te voorkomen, men vervolgens de nuttige toepassing van afvalstoffen wil bevorderen en tot slot deze wil gaan verwijderen zonder daarbij gevaar te veroorzaken;

- de bevestiging van het beginsel van zelfverzorging en van verwijdering in een van de meest nabije, daartoe geschikte installaties (de nabijheidsregel) met betrekking tot afvalstoffen bestemd voor verwijdering, alsmede het voorzien in de totstandbrenging van een geïntegreerd en toereikend netwerk van verwijderingsinrichtingen;

- de verplichting voor de Lid-Staten plannen op te stellen inzake het beheer van afvalstoffen, welke essentiële instrumenten vormen voor het welslagen van dit beleid;

- de invoering van een verplichte vergunning voor alle ondernemingen die handelingen verrichten met betrekking tot de verwijdering of nuttige toepassing van afvalstoffen, alsmede van een registratiesysteem en een periodieke controle van deze handelingen.

In artikel 16 van deze richtlijn wordt voorzien dat de Lid-Staten om de drie jaar een verslag doen toekomen aan de Commissie over de maatregelen die zijn genomen ter uitvoering van de richtlijn. Op basis hiervan moet de Commissie een samenvattend verslag publiceren.

Ondanks deze verplichting en niettegenstaande herhaalde verzoeken van de Commissie, hebben slechts negen van de betrokken twaalf Lid-Staten - te weten België, Denemarken, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk

- hun respectieve verslagen verstrekt. Om deze reden, maar tevens vanwege het feit dat de wijziging van Richtlijn 75/442/EEG door Richtlijn 91/156/EEG nog niet door alle Lid-Staten in nationale wetgeving is omgezet, kunnen de eenvormigheid en gedetailleerdheid van het onderhavige verslag enigszins in het gedrang komen.

2. TOEPASSING VAN DE AFZONDERLIJKE BEPALINGEN VAN DE RICHTLIJN

2.1. De omschrijving van "afvalstoffen" en de Europese afvalcatalogus (artikel 1a)

Krachtens de richtlijn wordt onder "afvalstof" verstaan: elke stof of elk voorwerp behorende tot de in bijlage I genoemde categorieën (lijst van afvalstoffen) waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen. Ter uitvoering van artikel 1 a), tweede alinea, heeft de Commissie Beschikking 94/3/EG vastgesteld, de zogeheten Europese afvalcatalogus (EAC). Deze omschrijving en lijst, aangevuld met de omschrijving en lijst van gevaarlijke afvalstoffen hebben zodoende als tweeledig doel de bescherming van het milieu alsmede de totstandbrenging en werking van de gemeenschappelijke markt.

Ondanks deze bepalingen constateert de Commissie grote verschillen op terminologisch gebied tussen de Lid-Staten. Wat betreft de indeling van afvalstoffen, zijn er aanzienlijke verschillen van Lid-Staat tot Lid-Staat, zowel wat betreft nomenclatuur als inhoud. Momenteel heeft nog geen enkele van de twaalf in dit verslag onderzochte Lid-Staten de EAC overgenomen in zijn nationale wetgeving. Enkele Lid-Staten verwijzen er wel naar in de wetteksten ter omzetting van de richtlijn. Dit is bijvoorbeeld het geval met de wetgeving die onlangs in Ierland is goedgekeurd, ook al is de EAC daar nog niet gepubliceerd. Indien de Lid-Staten van oordeel zijn dat de lijsten van afvalstoffen niet volledig met hun opvattingen van "afvalstoffen" overeenstemmen of deze als onjuist beschouwen, mogen zij momenteel nog altijd strengere nationale bepalingen handhaven of goedkeuren. Dergelijke maatregelen moeten evenwel aan de Commissie worden medegedeeld.

In **België** zijn onderdelen van de communautaire omschrijving van afvalstoffen opgenomen in de wetgeving van het Vlaamse en die van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, maar de EAC wordt niet vermeld. In de Waalse wetgeving wordt het begrip afvalstoffen niet omschreven en wordt slechts verwezen naar een lijst die afwijkt van de EAC.

In de **Deense** wetgeving is de tekst van Richtlijn 91/156/EEG letterlijk overgenomen, maar wordt verwezen naar een lijst met categorieën van afvalstoffen die afwijkt van de EAC.

De **Duitse** wetgeving herneemt eveneens de communautaire omschrijving maar verwijst niet naar de EAC. Bovendien wordt onderscheid gemaakt tussen "afvalstoffen bestemd voor nuttige toepassing" en "afvalstoffen bestemd voor verwijdering" hetgeen niet overeenkomt met de richtlijn.

Volgens de **Spaanse** wetgeving zijn afvalstoffen elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet of voornemens is zich te ontdoen krachtens de geldende nationale bepalingen. Deze omschrijving komt overeen met die van Richtlijn 75/442/EEG vóór de wijziging en houdt derhalve geen rekening met de nieuwe elementen van Richtlijn 91/156/EEG. Bovendien wordt de EAC in het geheel niet vermeld.

De toestand in **Griekenland** en **Portugal** is vergelijkbaar met die in Spanje.

Krachtens de **Franse** wet zijn afvalstoffen elk residu van een productie-, transformatie- of consumptieproces, elke stof, materiaal, product of meer algemeen elk achtergelaten roerend goed waarvan de houder zich ontdoet. De EAC is niet in Franse wetgeving omgezet.

In de **Ierse** wetgeving is de communautaire omschrijving van afvalstoffen overgenomen. In de Ierse tekst is evenwel aan de communautaire omschrijving een veronderstelling toegevoegd, welk inhoudt dat stoffen of als afvalstoffen behandelde voorwerpen worden beschouwd als afvalstoffen, mits het tegendeel wordt bewezen. De wet maakt uitdrukkelijk gewag van de EAC, hoewel die nog niet is gepubliceerd in Ierland.

De **Italiaanse** wetgeving omschrijft afvalstoffen als elke stof of elk residu afkomstig van een productie- of consumptieproces geschikt voor hergebruik. Bovendien vallen materialen en stoffen waarvan de handelswaarde officieel is erkend door de goederenbeurzen, of die worden vermeld in speciale tabellen of lijsten van de Kamers van Koophandel niet onder deze omschrijving en derhalve niet onder de toepassing van de richtlijn.

In de **Luxemburgse** wetgeving wordt het begrip afvalstof omschreven als elke stof of elk voorwerp behorende tot één van de categorieën die bij dezelfde wet zijn vastgesteld, en in het algemeen ieder roerend goed waarvan de houder zich ontdoet of moet ontdoen. Tevens worden als afvalstoffen beschouwd producten of stoffen die zijn bestemd voor nuttige toepassing tot het moment waarop deze producten of stoffen, evenals de secundaire grondstoffen of de energie die voortkomen uit handelingen waardoor nuttige toepassing mogelijk wordt, weer in het economisch verkeer worden gebracht. De wet omschrijft eveneens verschillende soorten afvalstoffen (huishoudelijk en grof afval, soortgelijk bedrijfsafval, problematische, inerte, gevaarlijke, industriële afvalstoffen, ziekenhuisafval, organische en niet verder te scheiden afvalstoffen).

De verschillende onderdelen van de communautaire omschrijving van afvalstof zijn opgenomen in de **Nederlandse** en **Britse** wetgeving (met uitzondering van Noord-Ierland waarvoor Richtlijn 91/156/EEG nog niet is omgezet). Er wordt evenwel niet verwezen naar de EAC.

2.2. De prioriteiten van het beleid inzake het beheer van afvalstoffen en de tenuitvoerlegging ervan (artikelen 3 en 4)

Zoals wordt uiteengezet in de communautaire strategie van 1989 inzake het beheer van afvalstoffen (SEC/89/934-def.), die is geactualiseerd in de "Actualisering van communataire strategie voor het afvalbeheer (COM(96)399-def), en gelet op de bepalingen van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn, moet het communautair beleid inzake het beheer van afvalstoffen in de eerste plaats zijn gericht op het voorkomen van de productie van afvalstoffen en op vermindering van de schadelijkheid ervan, en in de tweede plaats op de nuttige toepassing of verwijdering ervan. De Lid-Staten moeten hiertoe passende maatregelen nemen, en de Commissie hiervan in kennis stellen, om deze rangorde van prioriteiten te bevorderen en ervoor zorgen dat een en ander plaatsvindt zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu.

Wat **België** betreft kan worden vermeld dat deze bepalingen zijn omgezet door een ordonnantie van 1991 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest. Hierbij moet evenwel worden aangetekend dat in deze ordonnantie onder het begrip verwijdering wordt verstaan de inzameling, het vervoer en de behandeling van afvalstoffen, ongeacht de mogelijkheid van terugwinning, recycling, hergebruik, rechtstreeks hergebruik of iedere andere nuttige toepassing van afvalstoffen. Voor het Vlaamse Gewest zijn de bepalingen omgezet door middel van een wijziging van een Vlaams decreet van 1981. Dit decreet verbiedt enerzijds het achterlaten of verwijderen van afvalstoffen op een wijze die niet aan de wettelijke bepalingen ter zake voldoet, en legt anderzijds de verplichting op aan personen die de afvalstoffen beheren of verwijderen om de risico's voor de mens en het milieu zoveel mogelijk te beperken. In het Waalse Gewest heeft een gewijzigd decreet van 1985 ten doel de productie van afvalstoffen te voorkomen, recycling te bevorderen alsmede energie en secundaire grondstoffen uit afvalstoffen te winnen en de verwijdering van afvalstoffen te organiseren. Het decreet zet artikel 3 van de richtlijn niet volledig om aangezien de methodes en middelen die in de richtlijn worden bepaald voor het bereiken van de beoogde doelstellingen, niet zijn overgenomen. Verder wordt het bestaan van een rangorde van prioriteiten niet duidelijk aangegeven in dit decreet.

In **Denemarken** worden de communautaire prioriteiten niet vermeld in de wet inzake afvalstoffen, maar wel in de meer algemene wetgeving inzake de bescherming van het milieu. Ter uitvoering van de bepalingen van artikel 3 van de richtlijn zijn nationale plannen opgesteld op het gebied van schone technologieën en de nuttige toepassing van afvalstoffen.

Krachtens de **Duitse** wetgeving worden de communautaire prioriteiten reeds toegepast sedert 1986. Volgens deze wetgeving moet in de eerste plaats de productie van afvalstoffen worden voorkomen. In de wet van 1994, die eind 1996 van kracht zal worden, worden de volgende middelen genoemd ter preventie van het ontstaan van afvalstoffen: de gesloten kringloop van stoffen binnen een inrichting *(Kreislaufführung)*, het milieuvriendelijk ontwerpen van producten en het gedrag van consumenten, die de voorkeur zouden moeten geven aan producten die weinig afvalstoffen voortbrengen. Verder wordt in de Duitse wetgeving bepaald dat bij de keuze voor recycling of het gebruik van afvalstoffen als energiebron, de voorkeur moet uitgaan naar de optie die het minst schadelijk is voor het milieu.

De in artikel 3 van de richtlijn vermelde doelstellingen zijn overgenomen in de **Franse** wet. Wat betreft de preventie of vermindering van de productie en de schadelijkheid van afvalstoffen, is bepaald dat deze doelstelling ten uitvoer zal worden gelegd door middel van maatregelen op het vlak van de fabricage en distributie van producten. Verder bevat deze wet bepalingen betreffende de productie en distributie van producten die afvalstoffen voortbrengen alsmede bepalingen betreffende terugwinning. Wat dit laatste betreft, worden methodes voorgeschreven betreffende het gebruik van bepaalde materialen, onderdelen of energiebronnen teneinde terugwinning te bevorderen. De tenuitvoerlegging is afhankelijk van decreten die door de *Conseil d'Etat* moeten worden vastgesteld. Een nationale instantie, het 'Agence de l'Environnement et de la Maîtrise de l'Energie' is met name belast met de bevordering van maatregelen ter beperking van de productie van afvalstoffen, alsmede de verwijdering, de terugwinning en de nuttige toepassing ervan. Het in artikel 4 van de richtlijn omschreven beginsel dat de verwijdering van afvalstoffen geen nadelige gevolgen mag hebben voor het milieu, is eveneens opgenomen in de Franse wetgeving. Zo is "iedere persoon die afvalstoffen voortbrengt of in bezit heeft, onder omstandigheden die schadelijke gevolgen kunnen hebben voor de bodem, de flora en fauna, terreinen of landschappen aantasten, lucht of water verontreinigen, geluids- of stankhinder veroorzaken en in het algemeen de gezondheid van de mens of het milieu schade toebrengen, verplicht voor de verwijdering ervan te zorgen of te doen zorgen (...), een en ander op zodanige wijze dat de bovenvermelde effecten worden voorkomen".

Wat betreft de maatregelen die noodzakelijk zijn om het onbeheerd achterlaten, het ongecontroleerd lozen of verwijderen van afvalstoffen te verbieden, biedt de wet, in gevallen waarin afvalstoffen in strijd met de wettelijke voorschriften worden achtergelaten, gestort of behandeld, de instantie die verantwoordelijk is voor de openbare orde de mogelijkheid ambtshalve de betreffende afvalstoffen te verwijderen op kosten van degene die er verantwoordelijk voor is.

De bepalingen van de artikelen 3 en 4 van de richtlijn zijn omgezet in **Luxemburgs** recht.

In **Nederland** zijn de communautaire prioriteiten overgenomen in het hoofdstuk betreffende afvalstoffen van de Wet milieubeheer. Er kunnen vrijwillige overeenkomsten (convenanten) worden gesloten tussen de industrie en de bevoegde instanties teneinde de preventie en nuttige toepassing van afvalstoffen te bevorderen.

De communautaire prioriteiten zijn omgezet in **Brits** recht, behalve voor wat Noord-Ierland betreft.

Met betrekking tot de **overige Lid-Staten** is het moeilijk een oordeel te geven over de mate waarin de communautaire prioriteiten worden nageleefd, alsmede over de maatregelen die zijn genomen ter bevordering ervan. Een en ander is een gevolg van een gebrek aan informatie en vanwege het feit dat Richtlijn 91/156/EEG niet in alle Lid-Staten is omgezet. Zo worden de communautaire prioriteiten inzake het beheer van afvalstoffen niet vermeld in de Griekse, Spaanse, Ierse en Italiaanse wetgeving. Een uitgebreid onderzoek naar de inhoud van de plannen voor het beheer van afvalstoffen zou meer inzicht geven in de wijze waarop de in artikel 3 en 4 van de richtlijn vermelde doelstellingen worden bevorderd. De Commissie is evenwel nog lang niet in staat een dergelijk onderzoek te verrichten (zie hieronder punt 2.5).

2.3. Opzetten van een geïntegreerd net van verwijderingsinstallaties en toepassing van het beginsel van zelfverzorging en dat van verwijdering in een van de meest nabije installaties (artikel 5)

Om een bijdrage te leveren tot de algemene doelstelling de overbrenging van afvalstoffen zoveel mogelijk te beperken, bevat artikel 5 van de richtlijn de zogenaamde nabijheidsregel, hetgeen betekent dat de afvalstoffen moeten worden verwijderd in een van de meest nabije, daartoe geschikte installaties.

Deze interpretatie van de nabijheidsregel wordt aangevuld met het beginsel van zelfverzorging, dat eveneens wordt vermeld in artikel 5. Dit beginsel houdt in dat de Gemeenschap als geheel naar zelfverzorging moet streven op het gebied van afvalverwijdering en dat de Lid-Staten afzonderlijk naar dit doel moeten kunnen streven. Een en ander stemt overeen met de algemene opvatting dat afvalstoffen die binnen de Gemeenschap worden voortgebracht niet elders mogen worden verwijderd.

Om deze twee beginselen zoveel mogelijk in de praktijk te brengen, wordt in hetzelfde artikel voorzien in de noodzaak een geïntegreerd net van verwijderingsinstallaties op te zetten, waarbij rekening wordt gehouden met de beste beschikbare technologieën die geen overmatig hoge kosten veroorzaken. Deze installaties moeten voldoende capaciteit hebben en voldoen aan de communautaire normen met betrekking tot vergunningen, gebruikte technologie, emissies in het milieu, enz..

In **België** bepaalt een gewijzigd Vlaams decreet van 1981 dat de Vlaamse regering de in- en uitvoer van afvalstoffen kan verbieden of reglementeren in het kader van de naleving van Verordening nr. 259/93/EEG van de Raad. Een gewijzigd Waals decreet van 1985 voorziet dat de regionale regering de voorwaarden kan vaststellen waaronder afvalstoffen mogen worden overgebracht naar een ander Gewest of land. Met betrekking tot afvalstoffen die afkomstig zijn uit andere landen of Gewesten kan de Executieve eveneens het gebruik van gecontroleerde stortplaatsen, opslagplaatsen en van inrichtingen voor de verwijdering alsmede voor de nuttige toepassing van afvalstoffen aan bijzondere regels onderwerpen. Op grond hiervan is in het Waalse Gewest de invoer van afvalstoffen die voor verwijdering bestemd zijn en afkomstig zijn uit andere landen verboden bij een Besluit van 19 maart 1987. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat dit Besluit, voor zover het geen toxische of gevaarlijke afvalstoffen betreft, in overeenstemming is met de artikelen 30-36 van het EG-Verdrag, met name gelet op het beginsel van zelfverzorging en de nabijheidsregel. Verder zijn er interregionale overeenkomsten gesloten inzake het beheer van afvalstoffen voor de duur van vijf jaar die hernieuwbaar zijn. Deze overeenkomsten voorzien dat elk Gewest ernaar zal streven zoveel mogelijk de op zijn rechtsgebied voortgebrachte afvalstoffen zelf te verwijderen. Voor zover verwijderingscapaciteit beschikbaar is, wordt de mogelijkheid geboden voorrang te geven aan afvalstoffen die afkomstig zijn uit een ander Gewest boven die uit een ander land.

Denemarken, dat zelfverzorgend is op het gebied van de verwijdering van afvalstoffen, heeft maatregelen genomen om een toereikend net van verwijderingsinstallaties op te zetten. Een en ander is met name verwezenlijkt door de goedkeuring van afvalbeheersplannen en het sluiten van samenwerkingsovereenkomsten tussen ondernemingen die afvalstoffen beheren, om een optimaal gebruik van hun verwijderingscapaciteit te waarborgen en ervoor te zorgen dat het storten van afvalstoffen plaatsvindt zonder nadelige gevolgen voor het milieu te veroorzaken.

Duitsland heeft afvalstoffen bestemd voor verwijdering uitgevoerd naar met name Nederland, België en Frankrijk. Verder omvatten de maatregelen ter uitvoering van artikel 5 van de richtlijn in het bijzonder het sluiten van samenwerkingsovereenkomsten tussen de ondernemingen in de deelstaten die belast zijn met de verwerking van speciale afvalstoffen, alsmede van dergelijke overeenkomsten tussen de deelstaten. Deze overeenkomsten beogen een optimaal gebruik van capaciteit (ondergronds storten, verbrandingsinstallaties, ...), het opzetten van gemeenschappelijke bedrijven voor de verwerking van speciale afvalstoffen, planning van inrichtingen voor het verwerken of storten van afvalstoffen afkomstig van andere installaties voor het verwerken van afvalstoffen, alsmede het identificeren van geschikte locaties en te gebruiken technologieën.

In **Frankrijk** is één van de bij wet vastgestelde doelstellingen de organisatie van het vervoer van afvalstoffen en het beperken daarvan in afstand en omvang. De prioriteiten die moeten worden gesteld voor het bereiken van met name deze doelstellingen alsmede voor de verwezenlijking van de te nemen maatregelen worden vermeld in de plannen die door de bevoegde bestuurlijke instantie worden opgesteld. Deze plannen, waarin de voorwaarden voor de verwijdering van bepaalde categorieën afvalstoffen moeten worden omschreven, moeten eveneens bijdragen tot de oprichting van samenhangende verbanden van afvalverwijderingsinstallaties.

In **Luxemburg** worden verschillende projecten uitgevoerd en gepland op het gebied van afvalverwijdering, namelijk een nationale stortplaats voor industrieel afval te Haebicht, sanering en uitbreiding van de stortplaats voor huishoudelijk afval te Muertendall, modernisering van de verbrandingsinstallatie voor huishoudelijk afval te Leudelange, regionale composteringsinstallaties, nationaal net van containerparken, enz.. Het Groothertogdom raamt zijn niveau van zelfverzorging in 1994 op 73% voor huishoudelijk en soortgelijk afval en op 52% voor gevaarlijke afvalstoffen.

In **Nederland** werd in 1994 ongeveer 12% van de voortgebrachte gevaarlijke afvalstoffen uitgevoerd, en werd ongeveer een even grote hoeveelheid ingevoerd. Wat betreft niet-gevaarlijke afvalstoffen zijn er geen gegevens betreffende in- en uitvoer. Het Nederlandse instituut RIVM raamt echter dat de in- en uitvoer van niet-gevaarlijke afvalstoffen gelijk van omvang zijn.

Het **Verenigd Koninkrijk** raamt dat 98,7% van zijn afvalstoffen binnen het land wordt verwijderd of nuttig wordt toegepast. Storten en verwijdering op zee vormen de meest gebruikte methodes van afvalverwijdering in het Verenigd Koninkrijk.

Wat de **overige Lid-Staten** betreft, beschikt de Commissie slechts over onvolledige gegevens met betrekking tot de toepassing van het beginsel van zelfverzorging en van de nabijheidsregel. Er kan evenwel nu al worden geconcludeerd dat de maatregelen die tot op heden zijn genomen om een geïntegreerd net van verwijderingsinstallaties op te zetten onvoldoende zijn gebleken. De betrokken landen hebben geen specifieke maatregelen genomen om een dergelijk net op te zetten. De bestaande installaties zijn gericht op de verwijdering van stedelijk afval en veroorzaken vaak ernstige problemen op het vlak van locatie en werking.

2.4. De bevoegde instanties (artikel 6)

Volgens artikel 6 van de richtlijn dienen de Lid-Staten bevoegde instanties in te stellen of aan te wijzen die belast zijn met de tenuitvoerlegging van de bepalingen van de richtlijn.

In **België** zijn het Brusselse Hoofdstedelijk, het Vlaamse en het Waalse Gewest verantwoordelijk voor het beleid inzake het beheer van afvalstoffen. De gemeenten zijn verantwoordelijk voor de inzameling van afvalstoffen.

In **Denemarken** zijn er op plaatselijk niveau *(Kommune)* 275 bevoegde instanties, 14 op regionaal niveau (*Amter*) en een bevoegde instantie op nationaal niveau. De bevoegdheid voor het opstellen van plannen voor het beheer van afvalstoffen wordt gedeeld tussen de plaatselijke en nationale instanties. De vergunnings- en registratieprocedures worden afgehandeld op plaatselijk en regionaal niveau.

In **Duitsland** zijn er 485 bevoegde instanties op plaatselijk niveau, 32 op regionaal niveau en 16 op het niveau van de deelstaten. Alle niveaus hebben de bevoegdheid plannen voor het beheer van afvalstoffen op te stellen, met uitzondering van de federale overheid. De regionale en gemeentelijke niveaus delen de bevoegdheden betreffende het verlenen van vergunningen voor handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing alsmede betreffende de registratie van vrijstellingen. De registratie van inrichtingen of ondernemingen is op plaatselijk niveau geregeld.

In de **Griekse** wet worden de instanties aangewezen die op plaatselijk, regionaal en nationaal niveau verantwoordelijk zijn, namelijk: op nationaal niveau het Ministerie voor Milieubeheer, dat de algemene technische voorschriften vaststelt betreffende de verwijdering van afvalstoffen, op regionaal niveau de vereniging van gemeenten van elke prefectuur en, waar deze niet bestaat, een aantal diensten die onder het Ministerie van Volksgezondheid, Economische Zaken, Binnenlandse Zaken, Landbouw of van Milieubeheer ressorteren. De regionale plannen voor het beheer van afvalstoffen worden door deze instanties opgesteld.

In **Spanje** is het Ministerie van Openbare Werken, Vervoer en Milieubeheer op nationaal niveau de bevoegde instantie. Dit Ministerie is met name bevoegd voor de algemene planning en de overbrenging van afvalstoffen, zowel voor stedelijk afval als voor toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Op regionaal niveau zijn er 19 bevoegde instanties die behoren tot de autonome gemeenschappen (*Comunidades Autónomas).* Deze stellen de regionale beheersplannen voor stedelijk en gevaarlijk afval op en verlenen vergunningen voor het verrichten van de in de artikelen 9, 10 en 12 van de richtlijn vermelde handelingen wat betreft toxische en gevaarlijke afvalstoffen. De 43 provincies (die welke behoren tot de uniprovinciale autonome gemeenschappen niet meegerekend), kunnen beheersplannen voor stedelijk afval opstellen voor hun rechtsgebied. De 8.066 gemeenten zijn bevoegd voor de beheersplannen voor stedelijk afval en de in artikel 9 en 10 van de richtlijn vermelde vergunningen voor dit soort afvalstoffen.

In **Frankrijk** zijn de 99 prefecten van de departementen bevoegd voor de opstelling van beheersplannen voor huishoudelijk en soortgelijk afval, terwijl de 22 regionale prefecten belast zijn met andere dan huishoudelijke of soortgelijke afvalstoffen. De procedure voor het verlenen van vergunningen voor de handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing speelt zich af op twee niveaus, namelijk het regionaal en het departementaal niveau. Verder dient de verwijdering van afvalstoffen die ontstaan door het onbeheerd achterlaten van de verpakking van een product tijdens alle stadia van productie of verkoop, echter niet die welke ontstaan door de consumptie of het gebruik ervan door de huishoudens, te geschieden in een inrichting die de toestemming, een verklaring of een vergunning heeft van de prefect van het departement. Handelingen met betrekking tot het vervoer van, de handel in of het verhandelen van industrieel en commercieel verpakkingsafval moeten worden aangemeld bij de prefect van het departement waar de aangever is gevestigd.

In een vroegere **Ierse** wet waren de plaatselijke autoriteiten en het Ministerie voor Milieubeheer aangeduid als bevoegde instanties. In latere wetgeving zijn bepaalde bevoegdheden overgedragen aan het in 1992 opgerichte *Irish Environmental Protection Agency.* In de *Irish Waste Bill* van 1995 wordt bepaald dat de plaatselijke autoriteiten en het Agentschap als bevoegde instanties zullen fungeren.

In **Italië** is de overheid verantwoordelijk voor een reeks algemene taken (vaststelling van algemene criteria op het gebied van de verwijdering van afvalstoffen, coördinatie van regionale plannen voor de verwijdering van afvalstoffen, ...). De regio's zijn verantwoordelijk voor de opstelling van plannen voor het beheer van afvalstoffen en het verlenen van vergunningen. De provincies zijn verantwoordelijk voor de controle op de verwijdering van afvalstoffen. Tot slot zorgen de gemeenten voor de verwijdering van stedelijk afval, hetzij in eigen beheer hetzij met behulp van gespecialiseerde bedrijven.

In **Luxemburg** zijn de 118 gemeenten belast met het beheer van hinderlijk en soortgelijk afval dat zich op hun rechtsgebied bevindt. In de zin van artikel 6 van de richtlijn is het Ministerie voor Milieubeheer echter de enige bevoegde instantie en verantwoordelijk voor het verlenen van vergunningen voor handelingen gericht op verwijdering, alsmede voor de registratie van vrijstellingen van vergunningen. De opstelling van afvalbeheersplannen geschiedt door de Administratie voor Milieubeheer, welke ressorteert onder het Ministerie voor Milieubeheer. De registratie van inrichtingen of ondernemingen zoals bedoeld in artikel 12 van de richtlijn wordt niet toegepast in Luxemburg.

In **Nederland** zijn de bevoegde instanties het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer voor de rijksoverheid, de 12 provincies en de ongeveer 600 gemeenten. De rijksoverheid en de provincies moeten plannen voor het beheer van afvalstoffen opstellen, terwijl dit voor de gemeenten niet verplicht is.

In **Portugal** zijn de plaatselijke autoriteiten (*autarquias locais*) verantwoordelijk voor de inzameling en juiste verwerking van stedelijk afval in hun respectieve rechtsgebieden. Op nationaal niveau is het Directoraat-Generaal voor Milieubeheer verantwoordelijk voor de opstelling van een nationaal afvalbeheersplan, dat vervolgens moet worden goedgekeurd bij een gezamenlijke beschikking (*Portaria*) van de Ministers van Industrie en Energie, van Volksgezondheid en van Milieubeheer en Natuurlijke Hulpbronnen. De sectorale plannen worden opgesteld door het Directoraat-Generaal voor Industrie wat betreft industriële afvalstoffen, het Directoraat-Generaal voor Volksgezondheid voor ziekenhuisafval en door de plaatselijke autoriteiten voor stedelijk afval.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn er 220 bevoegde instanties die het beheer van afvalstoffen reglementeren op plaatselijk niveau (*counties* en *districts*). Deze instanties zijn tevens verantwoordelijk voor de opstelling van afvalbeheersplannen. Verder is de staatssecretaris voor milieubeheer verantwoordelijk voor de opstelling van een plan inzake de in- en uitvoer van afvalstoffen. In 1996 is de oprichting van 3 milieu-agentschappen voorzien die bepaalde taken die tot nu toe werden verricht door plaatselijke autoriteiten zullen overnemen.

2.5. De opstelling van afvalbeheersplannen (artikel 7)

Krachtens artikel 7 moeten de Lid-Staten ervoor zorgen dat hun bevoegde instanties een of meer plannen opstellen voor het beheer van afvalstoffen. Deze plannen betreffen met name: soort, hoeveelheid en oorsprong van nuttig toe te passen of te verwijderen afvalstoffen, de algemene technische voorschriften, alle speciale bepalingen voor bijzondere afvalstoffen en de locaties of installaties die geschikt zijn voor de verwijdering. De Lid-Staten moeten deze plannen mededelen aan de Commissie.
Sedert de goedkeuring van de richtlijn in 1975 hebben de Lid-Staten zich terughoudend opgesteld ten aanzien van de naleving van deze verplichting. Italië en Griekenland hebben momenteel nog steeds geen plannen aan de Commissie medegedeeld en slechts enkele Lid-Staten hebben plannen opgesteld en aan de Commissie medegedeeld die alle categorieën van afvalstoffen voor hun grondgebied omvatten. De Commissie heeft wat dit punt betreft tegen verschillende Lid-Staten inbreukprocedures geopend. Bijgevolg heeft een algemene evaluatie van de naleving van artikel 7 van de richtlijn nog niet kunnen plaatsvinden.

De verscheidenheid van de plannen die de Commissie heeft ontvangen is zeer groot. Wat betreft de territoriale reikwijdte ervan, hebben een aantal Lid-Staten, zoals Denemarken en Luxemburg, één enkel plan voor hun hele nationale grondgebied aan de Commissie medegedeeld. Andere Lid-Staten daarentegen hebben plannen op plaatselijk niveau medegedeeld, zoals het Verenigd Koninkrijk dat meer dan honderd van dergelijke plannen kent. Vaak moeten de nationale plannen worden uitgewerkt door middel van regionale plannen, hetgeen bijvoorbeeld het geval is in Spanje. In het Spaans nationaal plan voor gevaarlijke afvalstoffen wordt verwezen naar de plannen van de *Comunidades Autónomas*, maar tot op heden heeft de Commissie nog geen enkel regionaal plan ontvangen.

Wat de duur van de plannen betreft kan worden vermeld dat deze kan uiteenlopen van vijf tot twintig jaar, zoals het afvalverwijderingsplan van de *Inverness District Council* in het Verenigd Koninkrijk. Een aantal van deze plannen moet om de drie jaar worden herzien. Tot slot kunnen de onderwerpen en titels van deze plannen zeer verschillend zijn: afvalverwijderingsplannen en ontwikkelingsplannen (Verenigd Koninkrijk), plannen voor huishoudelijk afval (Frankrijk), ordeningsplan (Luxemburg), plan betreffende de preventie en het beheer van afvalstoffen (Brusselse Hoofdstedelijk Gewest), plan voor schone technologieën en plan voor de nuttige toepassing van afvalstoffen (Denemarken), plan voor gevaarlijke afvalstoffen (Spanje), plannen voor speciale afvalstoffen (Ierland en Duitsland), beheersplan voor scheepsafval (Bremen), enzovoort.

Het plan vormt niet alleen een onmisbaar instrument voor de planning van ieder beleid inzake het beheer van afvalstoffen, maar is tevens van essentieel belang voor het opzetten van een toereikend net van verwerkingsinstallaties. Om de doelstellingen van dit beleid te bereiken, moeten de criteria met betrekking tot de inhoud van de plannen duidelijker worden omschreven. Zo zouden de plannen, naast de bestaande gegevens zoals soort, hoeveelheid en oorsprong van afvalstoffen alsmede de bestaande capaciteit voor nuttige toepassing en verwijdering, tevens informatie over toekomstige ontwikkelingen op dit gebied moeten bevatten. Een en ander zou het maken van prognoses kunnen behelzen betreffende hoeveelheden afvalstoffen, alsmede informatie over de mogelijkheden van preventie en terugwinning en daarvan afgeleide doelstellingen. Verder zouden de op grond van deze prognoses genomen maatregelen moeten worden beschreven. Ook zouden bijvoorbeeld gegevens kunnen worden medegedeeld over programma's om het publiek te informeren omtrent mogelijke preventieve maatregelen, of gegevens over de toekomstige behoefte aan installaties voor nuttige toepassing of verwijdering alsmede de mogelijke locatie ervan. Tot slot zouden de plannen gegevens moeten bevatten ter informatie van andere Lid-Staten.

Krachtens artikel 7, lid 2, moeten de Lid-Staten bij de opstelling van deze plannen eventueel samenwerken met andere Lid-Staten en de Commissie. Uit de ontvangen inlichtingen is evenwel gebleken dat een dergelijke samenwerking vrijwel niet heeft plaatsgevonden, uitgezonderd met betrekking tot de overbrenging van afvalstoffen en dit op beperkte schaal. Een dergelijke samenwerking heeft met name plaatsgevonden in de werkgroep voor het grensoverschrijdend beheer van afvalstoffen in de grote regio Saarland-Lotharingen-Luxemburg-Trier-westelijke Palts. Momenteel moet het "interregionaal plan voor het beheer van industriële afvalstoffen voor Lotharingen, het Saarland, het Groothertogdom Luxemburg en de Belgische provincie Luxemburg" van december 1990 worden herzien en bijgewerkt. De betrokken regio's werken aan een "basisstudie en vooruitzichten voor samenwerking op het gebied van de verwerking van industrieel en commercieel afval in de grote regio *Saarland-Lotharingen-Luxemburg-Trier-westelijke Palts*". Een zekere mate van samenwerking is ook tot stand gekomen in de *Neue Hanse interregio*, die Nedersaksen, Bremen en enkele Nederlandse provincies omvat, evenals in de Frans-Duitse Raad voor Milieubeheer. Verder is enige samenwerking van de grond gekomen tussen de Nederlandse provincies en de Belgische Gewesten op het gebied van het beheer van gevaarlijke afvalstoffen met betrekking tot de capaciteit van verwijderingsinstallaties. Het Verenigd Koninkrijk is onlangs besprekingen gestart met de andere Lid-Staten om de mogelijkheden van samenwerking te onderzoeken met betrekking tot de opstelling van beheersplannen en met name van plannen inzake de in- en uitvoer van afvalstoffen.

2.6. De inzameling van afvalstoffen (artikel 8)

In artikel 8 van de richtlijn wordt bepaald dat de Lid-Staten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat iedere houder van afvalstoffen deze afgeeft aan een particuliere of openbare ophaler of een onderneming die verwijderingshandelingen of handelingen voor de nuttige toepassing van afvalstoffen verricht of zelf zorg draagt voor de nuttige toepassing of de verwijdering ervan in overeenstemming met de bepalingen van de richtlijn.

Om voor de verwijdering of nuttige toepassing te zorgen of te laten zorgen, hebben de Lid-Staten voor het model gekozen waarbij ofwel de gemeenten (in de meeste Lid-Staten), ofwel gespecialiseerde organisaties (in Duitsland) het huishoudelijk afval ophalen, terwijl de producenten van industriële afvalstoffen zelf moeten zorgen voor de verwijdering of nuttige toepassing ervan of het moeten afgeven aan gespecialiseerde ophalers die hiertoe gemachtigd zijn. Dit model wordt echter op zeer uiteenlopende wijze toegepast van Lid-Staat tot Lid-Staat.

2.7. De vergunningsprocedures, vrijstelling van vergunning en register van inrichtingen (artikelen 9, 10, 11, 12, 13 en 14)

Een van de belangrijkste onderdelen van de richtlijn is de instelling van een verplichte vergunningsprocedure voor iedere inrichting die handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing verricht, alsmede het registreren en periodiek controleren ervan, een en ander in overeenstemming met de bepalingen van de artikelen 9 tot en met 14. Met betrekking tot het vergunningsstelsel, zijn onder bepaalde voorwaarden verschillende mogelijkheden van vrijstelling voorzien (artikel 11). Verder moet iedere onderneming die handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing verricht, en moeten eventueel ook de producenten van afvalstoffen, een register bijhouden van hun werkzaamheden en deze gegevens op verzoek aan de bevoegde instanties verstrekken (artikel 14).

In **België**, heeft de Executieve van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest de exploitatie van afvalverwijderingsinrichtingen aan bijzondere voorwaarden onderworpen, die betrekking kunnen hebben op de plaats van verwijdering en de te nemen voorzorgsmaatregelen op het gebied van veiligheid. Deze voorwaarden zijn opgenomen in de vergunningen die zijn verleend krachtens algemene wetgeving. De Executieve kan tevens aangifte, registratie, toestemming of vergunning voorschrijven aan door haar aangewezen personen die afvalstoffen produceren of beheren. De Vlaamse wetgeving voorziet in vergunningsplicht voor het verrichten van handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing. Tevens wordt voorzien in de goedkeuring van ophalers, makelaars of handelaars en de registratie van vervoerders die elders niet zijn geregistreerd. De verplichte registratie als bepaald in artikel 14 is ook opgenomen in de Vlaamse wetgeving. Er is voorzien in een controlesysteem dat door de overheid wordt beheerd. In het Waalse Gewest is de regionale regering bevoegd alle personen die andere afvalstoffen dan huishoudelijk afval produceren, beheren, kopen of verkopen aan aangifte, goedkeuring of vergunning te onderwerpen. De regionale regering kan tevens alle producenten, vervoerders, houders, ondernemingen die handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing van ander dan huishoudelijk afval verrichten en hiervan geen register houden, verplichten de administratie op te hoogte te stellen van het houden en verplaatsen van afvalstoffen.

In **Denemarken** zijn vrijstellingsregelingen als bedoeld in artikel 11 vastgesteld voor industriële slakken, vliegas en slib. De plaatselijke en regionale overheden zijn belast met het beheer hiervan. De inrichtingen die afvalstoffen verwijderen of nuttig toepassen moeten een register bijhouden van de in artikel 14 vermelde gegevens op een door het Ministerie voor Milieubeheer vastgestelde gestandaardiseerde en geïnformatiseerde wijze. De producenten van afvalstoffen zijn niet onderworpen aan de verplichting een register bij te houden.

In **Duitsland** zijn de regionale en plaatselijke overheden bevoegd inzake het verlenen van vergunningen en het verlenen van vrijstellingen daarvan. De registratie van inrichtingen en ondernemingen geschiedt op plaatselijk niveau. Er wordt gewerkt aan de opstelling van algemene regels betreffende de vrijstelling van een vergunning. Inrichtingen of ondernemingen, alsmede producenten van afvalstoffen zijn verplicht een register bij te houden als bepaald in artikel 14. De regels hiervoor verschillen evenwel van deelstaat tot deelstaat.

In **Griekenland** is alleen de prefect, daarin bijgestaan door een comité, verantwoordelijk voor het verlenen van de vergunningen betreffende het storten, de opslag, de verwerking en het vervoer van afvalstoffen, alsmede voor de controles ter plaatse en het toezicht daarop.

Spanje heeft geen enkele algemene regeling vastgesteld voor het verlenen van vrijstellingen zoals voorzien in artikel 11 van de richtlijn. De beheerders van gevaarlijke afvalstoffen moeten een gestandaardiseerd jaarboek indienen en een register bijhouden van hun handelingen dat de volgende gegevens dient te bevatten: oorsprong van de afvalstoffen, hoeveelheid, soort, samenstelling en identificatiecode, datum van aanvaarding en ontvangst van de afvalstoffen, opslagperiode met data, data waarop verwijderings- en verwerkingshandelingen zijn verricht, gegevens over de verschillende behandelingsmethodes die zijn gebruikt en eindbestemming van de afvalstoffen. De producenten van gevaarlijke afvalstoffen zijn eveneens aan een soortgelijk registratiesysteem onderworpen. Zij moeten bovendien jaarlijks een gestandaardiseerde verklaring indienen.

Ook in **Frankrijk** is geen enkele algemene regeling vastgesteld voor het verlenen van vrijstellingen als bepaald in artikel 11. De producenten van bepaalde hinder veroorzakende afvalstoffen moeten bij de overdracht van dergelijke afvalstoffen aan derden wel een vrachtbrief afgeven indien zij meer dan 0,1 ton afval per maand produceren of wanneer de lading afvalstoffen meer bedraagt dan 0,1 ton. De producenten, ophalers, vervoerders, importeurs en de exploitanten van opslag-, verzamel-, voorbehandelings- of verwijderingsinrichtingen moeten een register bijhouden aan de hand waarvan de verrichte afvalverwijderingshandelingen stap voor stap kunnen worden gevolgd.

De **Ierse** wet ter omzetting van de oorspronkelijke richtlijn voorzag in een vrijstelling van de vergunning voor verwijderingsinrichtingen voor stedelijk afval. Bijgevolg heeft de Commissie juridische stappen ondernomen waarna de Ierse overheid heeft toegezegd de noodzakelijke wetswijzigingen door te voeren. De *Irish Waste Bill 1995* voorziet in een vergunningssysteem dat ook van toepassing is op gemeentelijke inrichtingen.

In de **Italiaanse** wet ter omzetting van de oorspronkelijke richtlijn wordt enkel verwezen naar een vergunningsstelsel voor de verwijdering van afvalstoffen. De regionale overheden hebben de bevoegdheid voor het verlenen van vergunningen. In de vergunning moeten onder andere worden vermeld de locatie van de inrichting, de soort en de hoeveelheid afvalstoffen die kan worden ontvangen, de maximale levensduur van de stortplaats, de noodzakelijke werkzaamheden, enzovoort. Er is voorzien in controles door de bevoegde instanties bij de producenten en beheerders van afvalstoffen.

In **Luxemburg** kunnen inrichtingen of ondernemingen die afvalstoffen van wegwerkzaamheden of van graaf- of sloopwerkzaamheden inzamelen en verwerken, mits deze geen gevaarlijke afvalstoffen bevatten, door de minister worden vrijgesteld van de volgens de artikelen 9 en 10 vereiste vergunning. Hetzelfde geldt voor inrichtingen die zeer kleine hoeveelheden afvalstoffen inzamelen en vervoeren die zij zelf hebben voortgebracht en voor ondernemingen die op de plaats van productie afvalstoffen die zij zelf hebben voortgebracht en niet kunnen verkopen nuttig toepassen. De registratie van inrichtingen en ondernemingen als bedoeld in artikel 12 van de richtlijn wordt in Luxemburg niet toegepast.
Krachtens artikel 14 van de richtlijn moeten inrichtingen of ondernemingen die afvalstoffen verwijderen of nuttig toepassen een register bijhouden. Er is een ontwerp-Groothertogelijk reglement betreffende gevaarlijke afvalstoffen dat dergelijke registers eveneens verplicht stelt voor de producenten van gevaarlijke afvalstoffen.

In **Nederland** zijn de drie bestuurlijke niveaus alle betrokken bij het verlenen van vergunningen voor handelingen gericht op verwijdering of nuttige toepassing, waarbij de gemeenten bevoegd zijn voor de inzameling. De rijksoverheid geeft een verklaring van geen bezwaar af indien er een vergunning is verleend door de provincie. Wat betreft de registratie en de vrijstelling van vergunningen is de rijksoverheid bevoegd voor afgewerkte olie, terwijl de provinciale of gemeentelijke overheden verantwoordelijk zijn voor alle andere afvalstoffen wanneer het de registratie van inrichtingen of ondernemingen die afvalstoffen ophalen betreft. Er zijn algemene regels vastgesteld voor het verlenen van de in artikel 11 van de richtlijn bedoelde vrijstellingen. De in de artikelen 9 en 10 van de richtlijn bedoelde inrichtingen en ondernemingen zijn verplicht een register bij te houden overeenkomstig de bepalingen van artikel 14. Ook in de voor producenten van afvalstoffen vereiste vergunning wordt bepaald dat zij zich moeten houden aan de bepalingen van artikel 14.

In **Portugal** ligt de bevoegdheid voor het verlenen van vergunningen voor het beheer van stedelijk afval afhankelijk van het geval bij de regionale directeur of bij de directeur-generaal voor Milieubeheer. De Portugese wetgeving bevat geen bepalingen betreffende vrijstelling van de vergunningsplicht. Inrichtingen en ondernemingen die afvalstoffen beheren of producenten van afvalstoffen moeten een register bijhouden overeenkomstig artikel 14 van de richtlijn.

Het **Verenigd Koninkrijk** heeft algemene regels vastgesteld voor het verlenen van de in artikel 11 van de richtlijn voorziene vrijstellingen. Verder verplicht de Britse wetgeving de inrichtingen en ondernemingen die afvalstoffen verwijderen of nuttig toepassen tot het bijhouden van een register. Naast het register van begeleidende documenten dat inrichtingen voor de verwijdering (en het vervoer) van gevaarlijke afvalstoffen verplicht zijn bij te houden, moeten inrichtingen voor de verwerking van dit soort afvalstoffen ook een register bijhouden van de locatie van elke opslagplaats. Alle producenten van gevaarlijke afvalstoffen moeten een register bijhouden van alle begeleidende documenten die zijn afgegeven bij de overbrenging van afvalstoffen. Alle overige producenten van afvalstoffen moeten bij de overbrenging ervan een document invullen waarin soort en hoeveelheid afvalstoffen worden vermeld. Zij moeten tevens een kopie van een uitgebreidere beschrijving betreffende de aard en oorsprong van de afvalstoffen bijhouden. Deze gegevens moeten op verzoek van de bevoegde instanties worden verstrekt.

3. CONCLUSIES

De Commissie stelt een zekere mate van terughoudendheid vast bij de Lid-Staten wat betreft de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van de richtlijn of een aantal bepalingen ervan. Deze terughoudendheid heeft zich geuit ofwel in een late, onvolledige of zelfs niet uitgevoerde omzetting van de betrokken richtlijn, ofwel in talloze gevallen van een slechte toepassing ervan.

De Commissie heeft vastgesteld dat bij de nationale wetten die de communautaire teksten omzetten vaak gebruik wordt gemaakt van omschrijvingen en indelingen van afvalstoffen die afwijken van de communautaire terminologie, zoals industriële afvalstoffen, niet verder te scheiden afval, secundaire grondstoffen, speciale afvalstoffen, ... Bovendien worden dikwijls andere elementen aan deze omschrijvingen toegevoegd, bijvoorbeeld bestemming van de afvalstoffen, afkomst van een bepaalde economische sector, enzovoort. Het gebruik van een sterk uiteenlopende terminologie gaat echter ten koste van de transparantie en de organisatorische en economische zekerheid, hetgeen alleen maar problemen kan opleveren voor de betrokken economische partijen en de overheden. De communautaire omschrijving van "afvalstof" kan in de verste verte geen oplossing bieden voor de hele afgeleide problematiek met betrekking tot het onderscheid tussen afvalstof en product. Wel moet worden opgemerkt dat deze omschrijving enerzijds het opzetten van een geïntegreerd systeem voor het beheer van afvalstoffen binnen het kader van de gemeenschappelijke markt bevordert, en anderzijds vergezeld gaat van een uitgebreide lijst van afvalstoffen, de Europese afvalcatalogus. Eenzelfde situatie doet zich voor bij gevaarlijke afvalstoffen waarvoor een omschrijving en een communautaire lijst reeds bestaan. Deze omschrijvingen en lijsten zijn zodoende op de tweeledige doelstelling van milieubescherming en de totstandbrenging en werking van een gemeenschappelijke markt voor afval gericht. Deze twee doelstellingen kunnen enkel worden bereikt wanneer alle Lid-Staten de omschrijvingen en communautaire lijsten van afvalstoffen hebben opgenomen in hun nationale wetgeving.

Het is moeilijk een oordeel te geven over de mate waarin de communautaire prioriteiten met betrekking tot afvalstoffen door de Lid-Staten worden nageleefd. Zoals hierboven reeds is opgemerkt, heeft een aantal Lid-Staten de richtlijn zelfs niet omgezet, en een meerderheid heeft de Commissie niet medegedeeld met welke maatregelen zij deze prioriteiten ten uitvoer beogen te brengen. Slechts een uitgebreid onderzoek van de verschillende plannen voor het beheer van afvalstoffen kan duidelijker resultaten opleveren. Momenteel is de Commissie niet in staat deze evaluatie uit te voeren.

Met het oog op de laatste juridische ontwikkelingen op het gebied van de overbrenging van afvalstoffen, kan worden gesteld dat de doelstelling van zelfverzorging van de Gemeenschap als geheel op het gebied van afvalverwijdering vrijwel is bereikt. Verordening van de Raad nr. 259/93/EEG betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap voorziet in een totaal verbod op de uitvoer van afvalstoffen bestemd voor verwijdering buiten de Gemeenschap, uitgezonderd naar de EVA-landen die het Verdrag van Bazel hebben ondertekend. De mate waarin de afzonderlijke Lid-Staten evenwel zelfverzorgend zijn geworden is nogal verschillend.

Wat betreft de toepassing van de nabijheidsregel, moet worden opgemerkt dat een en ander niet kan worden onderzocht zonder dat men rekening houdt met het al dan niet bestaan van een toereikend net van afvalverwijderingsinstallaties. Momenteel bestaat een dergelijk net nog niet op communautair niveau, ook al hebben een aantal Lid-Staten aanzienlijke inspanningen gedaan op dit gebied.

Met betrekking tot de bevoegde instanties wordt het aantal hiervan per land alsook de omvang van de bevoegdheden bepaald door de uiteenlopende territoriale samenstelling van de Lid-Staten. Er kunnen wat dit betreft grote verschillen worden vastgesteld tussen de Lid-Staten.

Ondanks het feit dat de Lid-Staten sedert 1975 verplicht zijn plannen voor het beheer van afvalstoffen op te stellen, heeft dit niet tot tevredenstellende resultaten geleid. Van dit instrument, dat van crûciaal belang is voor ieder beleid inzake het beheer van afvalstoffen, wordt maar sedert zeer recent door de Lid-Staten gebruik gemaakt en dan nog slechts op fragmentarische wijze. Het is van groot belang dat de Lid-Staten de noodzakelijke politieke wil gaan tonen om dergelijke plannen op te stellen en ten uitvoer te leggen.

Momenteel is er in alle Lid-Staten een systeem voor het verlenen van vergunningen aan en de registratie van inrichtingen die afvalstoffen verwijderen of nuttig toepassen, maar de modaliteiten hiervan alsook de instanties die bevoegd zijn voor deze systemen verschillen in sterke mate van Lid-Staat tot Lid-Staat.

Tot slot stelt de Commissie terughoudendheid vast bij een aantal Lid-Staten om de krachtens artikel 16 van de richtlijn te verstrekken gegevens mede te delen. Zoals hierboven reeds werd beschreven, hebben slechts acht van de twaalf betrokken Lid-Staten hun respectieve nationale verslagen aan de Commissie doen toekomen. Om in de toekomst onvolledige of onsamenhangende verslagen te voorkomen, moeten de Lid-Staten een bijkomende inspanning leveren om zich te conformeren aan de verplichtingen verslag te doen over de stand betreffende de omzetting van de richtlijn. Deze verplichtingen moeten voortaan worden geïnterpreteerd zoals bepaald in Richtlijn 91/692/EEG van de Raad en Beschikking 94/741/EG van de Commissie die onder andere een vragenlijst invoert betreffende de omzetting en toepassing van Richtlijn 75/442/EEG.

RICHTLIJN 78/319/EG VAN 20 MAART 1978 BETREFFENDE TOXISCHE EN GEVAARLIJKE AFVALSTOFFEN

1. INLEIDING

Richtlijn 78/319/EEG betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen werd door de Raad goedgekeurd op 20 maart 1978 en werd van kracht op 22 maart 1980.
Op 12 december 1991 keurde de Raad Richtlijn 91/689/EEG[1] betreffende gevaarlijke afvalstoffen goed. Als gevolg van de vertraging die werd opgelopen met de goedkeuring van de lijst van gevaarlijke afvalstoffen waarnaar in artikel 1, lid 4, van deze richtlijn wordt verwezen, keurde de Raad op 27 juni 1994 Richtlijn 94/31/EG[2] goed, waarmee de inwerkingtreding van Richtlijn 91/689/EEG werd uitgesteld en Richtlijn 78/319/EEG pas met ingang van 27 juni 1995 werd ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 78/319/EEG zijn de Lid-Staten verplicht om de drie jaar en voor de eerste maal drie jaar na kennisgeving van de richtlijn een verslag op te stellen betreffende de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen in hun land. Zij moeten dit verslag doen toekomen aan de Commissie dat het op haar beurt in de andere Lid-Staten zal laten circuleren.
De Commissie moet om de drie jaar verslag uitbrengen aan de Raad en aan het Europees Parlement over de toepassing van de richtlijn.

Het onderhavige verslag is bedoeld om het Europees Parlement en de Raad op de hoogte te stellen van de toepassing van Richtlijn 78/319/EEG in de jaren 1989-1994, door een algemeen beeld te schetsen van de omzetting van de richtlijn in nationale wetgeving.

Hiertoe werden in mei 1995 een verzoek om inlichtingen en een vragenlijst aan de Lid-Staten toegezonden. Een tweede verzoek volgde in juli 1995. Slechts zes Lid-Staten (Denemarken, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Nederland, het Verenigd Koninkrijk), alsook het Vlaamse Gewest van België hebben op dit verzoek gereageerd en de vragenlijst ingevuld. Voor de stand van zaken betreffende een aantal bepalingen van de richtlijn heeft de Commissie gebruik gemaakt van gegevens waarover haar diensten reeds beschikten (afvalbeheersplannen, medegedeelde wetgeving, briefwisseling, verslagen van vergaderingen) in een poging het onderhavige verslag volledig te maken. Deze aanvullende gegevens kunnen echter onvolledig zijn.

---

[1] PB L 377 van 31.12.1991, blz. 20.

[2] PB L 168 van 2.7.1994, blz. 28.

2. TENUITVOERLEGGING VAN DE RICHTLIJN

Hieronder volgt een samenvatting van de conclusies die uit de informatie waarover de Commissie beschikt kunnen worden getrokken. De hoeveelheid gegevens betreffende de verschillende Lid-Staten kan uiteenlopen en is afhankelijk van de mate waarin er informatie aan de Commissie is toegezonden.

Artikel 1, letter b: **Omschrijving van toxische en gevaarlijke afvalstoffen**

Volgens dit artikel wordt onder "toxische en gevaarlijke afvalstoffen" verstaan alle afvalstoffen die de in de bijlage van de richtlijn genoemde stoffen of materialen bevatten of hiermee zijn besmet, van zodanige aard of in zodanige hoeveelheden of concentraties dat zij een gevaar voor de gezondheid of het milieu vormen. De richtlijn laat de Lid-Staten vrij de aard, de concentratie of de hoeveelheid van de stoffen of materialen te bepalen die een gevaar voor de gezondheid of het milieu vormen.

Deze omschrijving is niet als zodanig overgenomen in de wetgeving die van toepassing is in het **Brusselse Hoofdstedelijk Gewest en in het Waalse Gewest van België.**
In **Vlaanderen** worden de volgende stoffen of materialen (en hun verbindingen) beschouwd als een gevaar voor de gezondheid van de mens of als schadelijk voor het milieu:

a) indien de concentratie ervan 1000 mg/kg overschrijdt: organische halogeenverbindingen (met uitzondering van inerte polymeren en andere stoffen die voorkomen in Richtlijn 78/319/EEG of in andere richtlijnen die handelen over de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen), gechloreerde oplosmiddelen.

b) indien de concentratie ervan 500 mg/kg overschrijdt: arsenicum, cadmium.

c) indien de concentratie ervan 250 mg/kg overschrijdt: beryllium, cyaniden (organische en anorganische).

d) indien de concentratie ervan 100 mg/kg overschrijdt: kwik, thallium.

e) indien de concentratie meer dan 10% bedraagt: organische oplosmiddelen.
Biociden en fytofarmaceutica en farmaceutische verbindingen alsook niet-identificeerbaar en/of nieuw chemisch laboratoriumafval waarvan de gevolgen voor het milieu onbekend zijn, worden altijd als toxisch of gevaarlijk beschouwd.

In **Denemarken** worden gechloreerde oplosmiddelen, niet-identificeerbaar en/of nieuw chemisch laboratoriumafval waarvan de gevolgen voor het milieu onbekend zijn, asbest (stof en vezels) en zuren en/of basische stoffen die worden gebruikt bij de behandeling van metaaloppervlakken altijd als toxisch of gevaarlijk beschouwd, ongeacht de hoeveelheid of concentratie ervan.

De andere stoffen die in de lijst van de bijlage van de richtlijn voorkomen worden van geval tot geval ingedeeld op grond van een beoordeling door de plaatselijke overheden van het potentiële risico voor de gezondheid en het milieu. Hiertoe wordt een afweging gemaakt van verschillende factoren zoals hoeveelheid, concentratie, chemische en fysische toestand, potentiële verwijderingsmogelijkheden, risico van fysiek contact, verspreiding, percolatie, verdamping, omzetting, enzovoort.

Duitsland heeft toxische en gevaarlijke afvalstoffen niet omschreven als de stoffen en materialen die voorkomen in de bijlage van de richtlijn. Toxische en gevaarlijke afvalstoffen worden geëvalueerd op hun effecten op de gezondheid van de mens en op het milieu, waarbij gelet wordt op de geplande behandeling, zoals recycling of verwijdering (storten en verbranding).

In de **Spaanse** nationale wetgeving zijn geen grenswaarden voor hoeveelheden of concentraties bepaald waarboven een stof of materiaal als een gevaar voor de gezondheid of het milieu wordt beschouwd.

In plaats daarvan zijn een aantal criteria opgesteld voor het karakteriseren van toxische en gevaarlijke afvalstoffen, zoals ontvlammingspunt, corrosie, fysische reacties, enzovoort.

Deze criteria komen overeen met de methodes die worden vermeld in Richtlijn 84/449/EEG[1] tot aanpassing aan de vooruitgang van de techniek van Richtlijn 67/548/EEG[2] inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen.

Frankrijk heeft een andere aanpak gevolgd dan in de richtlijn wordt bepaald met het opmaken van een "nationale inventaris" van industriële afvalstoffen die speciale behandeling vereisen.

De **Ierse** wetgeving bevat geen specifieke omschrijving van toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Deze wetgeving voorziet echter in de bepaling dat ieder woord of iedere uitdrukking die zowel in de nationale wet als in de richtlijn wordt gebruikt, de betekenis heeft die er in de richtlijn aan wordt gegeven, tenzij dit resulteert in het tegendeel. Er worden echter geen richtsnoeren gegeven met betrekking tot concentraties of hoeveelheden.

In de **Nederlandse** wetgeving wordt verwezen naar de bijlage van Richtlijn 78/319/EEG. De volgende stoffen of materialen (en hun verbindingen) worden beschouwd als een gevaar voor de gezondheid of het milieu:

a) indien de concentratie ervan 50 mg/kg overschrijdt: arsenicum, kwik, cadmium, thallium, beryllium, chroom VI, antimoon, cyaniden (organische en anorganische), organische halogeenverbindingen (met uitzondering van inerte polymeren en andere stoffen die voorkomen in de lijst van Richtlijn 78/319/EEG of in andere richtlijnen die handelen over de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen), selenium, telluur, polycyclische aromatische verbindingen (die kanker kunnen verwekken) en metaalcarbonylen.

b) indien de concentratie ervan 5.000 mg/kg overschrijdt: lood, fenolen, isocyanaten, gechloreerde oplosmiddelen, peroxiden, chloraten, perchloraten en aziden, asbest (stof en vezels), oplosbare koperverbindingen.

c) indien de concentratie ervan 50.000 mg/kg overschrijdt: organische oplosmiddelen, ethers.

---

[1] PB L 251 van 19.9.1984, blz. 1.

[2] PB 196 van 16.8.1967, blz. 1.

Andere stoffen of materialen worden niet ingedeeld op grond van de concentratie of hoeveelheid ervan, maar op grond van het proces dat deze afvalstoffen voortbrengt: biociden en fytofarmaceutica en niet-identificeerbaar en/of nieuw chemisch laboratoriumafval waarvan de gevolgen voor het milieu onbekend zijn. Een combinatie van een aantal van de bovenvermelde criteria wordt gebruikt voor het indelen van teerhoudende producten afkomstig van raffinage en teerhoudende residuen afkomstig van distillatie en zuren en/of basische stoffen die worden gebruikt bij de behandeling van metaaloppervlakken.

In het **Verenigd Koninkrijk** is dit artikel omgezet door middel van een omschrijving van speciale afvalstoffen, waarbij echter niet wordt uitgegaan van hoeveelheden en concentraties, maar van toxiciteit en andere criteria, zoals het ontvlammingspunt.

Artikelen 4 en 5: **Belangrijkste doelstellingen**

De Lid-Staten moeten passende maatregelen nemen om het voorkomen van het ontstaan van toxische en gevaarlijke afvalstoffen, de recycling en het verwerken ervan, het winnen van grondstoffen en eventueel energie eruit, alsmede alle andere methodes voor het opnieuw gebruiken van dergelijke afvalstoffen bij voorrang te bevorderen.

Bij de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen moeten de Lid-Staten ervoor zorgen dat dit gebeurt op een wijze die geen gevaar oplevert voor de gezondheid van de mens en zonder nadelige gevolgen voor het milieu.

Verder moeten het onbeheerd achterlaten, lozen, storten of vervoeren van dergelijke afvalstoffen, alsmede het overdragen ervan aan installaties, inrichtingen of ondernemingen die geen vergunning hebben voor het verrichten van dergelijke handelingen door de Lid-Staten worden verboden.

In de **Griekse** wetgeving is de bewoording van de richtlijn letterlijk overgenomen en wordt het Ministerie voor Milieubeheer belast met de uitvoering van de te nemen maatregelen.

In **Spanje** moeten toxische en gevaarlijke afvalstoffen worden verwijderd zonder dat dit gevaar oplevert voor de gezondheid van de mens of nadelige gevolgen heeft voor de natuurlijke hulpbronnen en het milieu. De overheden moeten de terugwinning van materialen en energie uit toxische en gevaarlijke afvalstoffen bevorderen, zorgen voor de verwerking ervan in niet-toxische afvalstoffen en nieuwe technologieën en productieprocédés ontwikkelen die minder afvalstoffen voortbrengen. De Commissie beschikt niet over gegevens over de tenuitvoerlegging van deze bepalingen.

Krachtens de **Franse** wetgeving kunnen de openbare ordediensten, in geval van ongecontroleerd achterlaten of storten van afvalstoffen, of indien de behandeling niet wordt uitgevoerd volgens de door de wetgeving vastgestelde criteria, zorgen voor de verwijdering van de desbetreffende afvalstoffen voor rekening van de verantwoordelijke producent of houder ervan. Voor bepaalde categorieën van afvalstoffen betekent het leveren aan niet-gemachtigde inrichtingen bovendien gezamenlijke verantwoordelijkheid (van de leverancier en de ontvanger) voor de schade die de afvalstoffen veroorzaken.

Artikel 4 werd niet omgezet in de **Ierse** wetgeving. In de praktijk heeft het voorkomen en terugwinnen van toxische en gevaarlijke afvalstoffen in Ierland evenwel aan belang gewonnen. De *Waste Bill* van 1995 (die *inter alia* handelt over gevaarlijke afvalstoffen) bevat een aantal bepalingen die gericht zijn op het bevorderen van preventie en terugwinning.

Wat betreft artikel 5, lid 1, is er een verbod op het onbeheerd achterlaten, lozen, storten of vervoeren van toxische en gevaarlijke afvalstoffen.

Artikel 6: **Bevoegde instanties**

De Lid-Staten moeten zorgen voor het in het leven roepen of aanwijzen van de bevoegde instantie(s) die voor een bepaald gebied belast is (zijn) met de planning en organisatie van, het verlenen van vergunningen voor en het houden van toezicht op de werkzaamheden gericht op verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen.

In **België** zijn de drie Gewesten verantwoordelijk voor de planning en organisatie. Het verlenen van vergunningen is de gezamenlijke bevoegdheid van de Gewesten en de provincies, terwijl de Gewesten en gemeenten belast zijn met de controle.

In **Denemarken** is het verlenen van vergunningen en houden van toezicht de gezamenlijke bevoegdheid van de 14 regio's (*Amt*) en de 275 gemeenten (*Kommune*). De gemeenten zijn verantwoordelijk voor de planning en organisatie.

In **Duitsland** zijn de 16 deelstaten (*Länder*) of andere overheden (32 *Regierungsbezirke* en 485 *Kreise* of *kreisfreie Städte*) belast met de planning en organisatie. De deelstaten en *Regierungsbezirke* zijn verantwoordelijk voor het houden van toezicht. Er kunnen zich evenwel wijzigingen voordoen in deze bevoegdheden als gevolg van de federale structuur van de Bondsrepubliek. De verantwoordelijkheden komen niet altijd duidelijk overeen met statistische territoriale eenheden, een en ander als gevolg van samenwerking tussen en samensmeltingen van territoriale eenheden die afvalbeheershandelingen moeten verrichten en van het uitbesteden van taken aan derde partijen.

In **Griekenland** is het Ministerie voor Milieubeheer verantwoordelijk voor het opstellen van de afvalbeheersplannen, die moeten worden goedgekeurd door de Ministeries van Economische Zaken, Binnenlandse Zaken, Landbouw, Volksgezondheid alsook van de centrale unie van gemeenten. Het Ministerie voor Milieubeheer is tevens belast met de opstelling van een speciaal programma voor afvalverwijdering.

In **Spanje** wordt de planning gezamenlijk verricht op nationaal en regionaal niveau (*Comunidades autonomas* - CC.AA). De 19 CC.AA zijn verantwoordelijk voor de organisatie van de werkzaamheden, het verlenen van vergunningen en het houden van toezicht.

In **Frankrijk** is het nationale niveau verantwoordelijk voor de organisatie (Ministerie voor Milieubeheer), terwijl de andere drie taken onder de bevoegdheden van de 99 departementen vallen (*Préfet du Département*).

Krachtens de **Ierse** wetgeving zijn de plaatselijke overheden zowel verantwoordelijk voor de planning als voor het beheer van de afvalverwijdering. Het Ministerie voor Milieubeheer is verantwoordelijk voor het beleid inzake afvalstoffen. Deze situatie zal gewijzigd worden met betrekking tot gevaarlijke stoffen. Er is voorzien dat de planning en het beheer ervan meer zullen worden gecentraliseerd, waarbij het Agentschap voor Milieubescherming een sleutelrol zal spelen.

In **Italië** worden beslissingen inzake planning op nationaal niveau genomen. De regio's en provincies moeten de plannen vervolgens uitwerken.

In **Luxemburg** wordt de planning op nationaal niveau bepaald.

In **Nederland** zijn planning, organisatie, het verlenen van vergunningen en het houden van toezicht de gedeelde verantwoordelijkheid van de Rijksoverheid en de 12 provincies. De ongeveer 600 gemeenten worden eveneens ingeschakeld bij het houden van toezicht.

In **Portugal** worden de plannen op nationaal niveau in samenwerking met de gemeenten opgesteld.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn de instanties voor afvalbeheer verantwoordelijk voor het verlenen van vergunningen en het houden van toezicht op de afvalverwijdering. In Engeland worden deze taken in niet-grootstedelijke gebieden uitgevoerd door de *County Councils*, in de grootstedelijke gebieden door *District Councils* en door drie speciaal opgerichte instanties voor Londen, Manchester en Merseyside.

In Schotland, Wales en Noord-Ierland worden deze taken uitgevoerd door *District* en *Island Councils* (ongeveer 120).

De verantwoordelijkheid voor het verlenen van vergunningen aan afvalverwijderingsinrichtingen ligt normaal gesproken bij de planningsafdelingen van de grotere plaatselijke overheden (bijvoorbeeld de *County Councils* in niet-grootstedelijke gebieden in Engeland of de *District Councils* in Wales). Deze instanties zijn tevens verantwoordelijk voor het opstellen van plaatselijke afvalbeheersplannen die gebaseerd zijn op het afvalbeheersplan voor het betrokken gebied van de regionale instantie voor afvalbeheer.

De inzameling van stedelijk afval valt onder de verantwoordelijkheid van de instanties voor afvalverwijdering die normaal gesproken ressorteren onder de kleinere plaatselijke overheden (bijvoorbeeld de *District Councils* in niet-grootstedelijke gebieden van Engeland). Regelingen met betrekking tot afvalverwijdering vallen onder de verantwoordelijkheid van de gemeentelijke afvalverwijderingsbedrijven, die steeds meer in particuliere handen komen.

Artikel 7: **Scheiden, kenmerken, inventariseren en identificeren van toxische en gevaarlijke afvalstoffen**

De Lid-Staten moeten de nodige maatregelen nemen op het gebied van het scheiden van toxische en gevaarlijke afvalstoffen van andere stoffen en residuen, het kenmerken van de verpakking van toxische en gevaarlijke afvalstoffen alsook het inventariseren en identificeren ervan voor elke plaats waar toxische of gevaarlijke afvalstoffen worden gestort.

In het **Waalse Gewest** bestaat sedert april 1972 de verplichting tot het scheiden van toxische en gevaarlijke afvalstoffen wanneer deze worden ingezameld of vervoerd, behalve indien het mengen van afvalstoffen de inzameling en het vervoer veiliger maakt.

De **Griekse** wetgeving verplicht de houder van toxische en gevaarlijke afvalstoffen tot het nemen van passende maatregelen en belast de prefecten met de verantwoordelijkheid voor de controle hierop. Het is onbekend of dergelijke maatregelen inderdaad zijn genomen.

De **Spaanse** wetgeving verplicht de producenten van toxische en gevaarlijke afvalstoffen deze op passende wijze te scheiden en ervoor te zorgen dat deze afvalstoffen niet worden vermengd met andere afvalstoffen, met name niet met afvalstoffen of materialen die het gevaar ervan vergroten en de behandeling ervan moeilijker maken. In geval van toxische en gevaarlijke afvalstoffen moeten zij tevens zorgen voor de verpakking en kenmerking ervan en een register houden voor geïmporteerde producten.

De **Franse** wetgeving vereist dat speciale industriële afvalstoffen die voorkomen op een lijst die is opgesteld door de *Conseil d'Etat* niet mogen worden opgeslagen in inrichtingen die ook andere categorieën afvalstoffen ontvangen.

Verder moeten de producenten van afvalstoffen of ondernemingen die afvalstoffen behandelen bij de levering ervan aan een derde partij, een speciaal formulier overleggen dat de volgende gegevens bevat: oorsprong van de afvalstoffen, kenmerken, bestemming, de geplande methodes voor inzameling, vervoer, opslag, behandeling en verwijdering, met inbegrip van gegevens over de identiteit van andere ondernemingen die bij deze handelingen zijn betrokken. Producenten, ophalers, vervoerders, importeurs en opslagbedrijven moeten allen een register bijhouden waarin de verschillende handelingen die de te verwijderen afvalstoffen hebben ondergaan worden vermeld.

In **Ierland** is iedere persoon die toxische of gevaarlijke afvalstoffen inzamelt, vervoert, opslaat of stort verplicht deze gescheiden te houden van andere materialen en residuen. Tevens is iedere persoon die dergelijke afvalstoffen verzendt verplicht ervoor te zorgen dat de verpakking juist is gekenmerkt, met vermelding van aard, samenstelling en hoeveelheid afvalstoffen. Er moet een inventaris worden bijgehouden.

Artikel 8: **Strengere maatregelen**

Het staat de Lid-Staten te allen tijde vrij strengere maatregelen te nemen dan die welke in de richtlijn zijn vastgesteld.
De Commissie is niet op de hoogte gesteld van strengere maatregelen die door de Lid-Staten op grond van deze bepaling zijn genomen.

Artikel 9, lid 2: **Specifieke gegevens**

De inrichtingen of ondernemingen die toxische en gevaarlijke afvalstoffen opslaan, behandelen en/of storten, moeten van de bevoegde instanties een vergunning verkrijgen. Naast de gegevens die worden vermeld in artikel 9, lid 2, kan bovendien in deze vergunning worden voorgeschreven dat er op verzoek van de bevoegde autoriteiten nauwkeurige gegevens moeten worden verstrekt.

In het **Vlaamse Gewest van België** moeten inrichtingen of ondernemingen die een vergunning aanvragen voor het behandelen of verwijderen van toxische afvalstoffen, de autoriteiten gegevens verschaffen over alle bedienend personeel van de installatie, alsmede een evaluatie van de milieurisico's, aard en capaciteit van de installaties, soort en kenmerken van alle afvalstoffen (vaste en vloeibare) en emissies, met inbegrip van geluidshinder. Verder moeten zij informatie verstrekken over de maatregelen die zijn voorzien en de installaties die worden gebruikt om de effecten op het milieu te beperken, de technische vaardigheden van het bedienend personeel, de locatie van de installaties, met inbegrip van gegevens over de bodem, bouwvergunningen, milieu-effectbeoordeling en veiligheidsplannen indien vereist onder de relevante regelgeving.

In **Denemarken** moeten installaties die afvalstoffen opslaan, storten, behandelen, verwijderen of terugwinnen, en daarvoor een vergunning hebben verkregen, de autoriteiten gegevens verschaffen over de locatie (plattegronden), organisatie, uitrusting, uitgevoerde bewerkingen en toegepaste technologie. Tevens moeten zij gegevens verstrekken over de afvalstoffen en andere vormen van verontreiniging die worden voortgebracht en over de interne controle op deze vormen van verontreiniging. Verder moet een nauwkeurige beoordeling van de veiligheid in verband met het risico van zware ongevallen worden verschaft.

In **Duitsland** zijn de bouw, de exploitatie en het onderhoud van een installatie onderworpen aan goedkeuring door de autoriteiten, die wordt verleend na overlegging van nauwkeurige gegevens. Deze gegevens verschillen naar gelang het type van de geplande inrichting (bijvoorbeeld stortplaats, verbrandingsinstallatie).
De vergunningsprocedures voorzien in de deelname van het publiek alsmede in publikatie van de projecten.

Krachtens de **Griekse** wetgeving zijn de prefecten bevoegd voor het verlenen van vergunningen, nadat advies is uitgebracht door een comité dat is samengesteld uit verschillende vertegenwoordigers van de overheid en van de bevoegde regionale dienst van het Ministerie voor Milieubeheer.

In **Spanje** moeten de exploitanten de bevoegde instantie (die de vergunning voor de inrichting verleent) alle aanvullende gegevens verschaffen die gevraagd worden.

Er schijnen derhalve geen minimumvereisten te bestaan met betrekking tot de informatie die moet worden verstrekt.

In **Frankrijk** moet de vergunningsaanvraag van een inrichting, naast de gegevens die in artikel 9, lid 2 van de richtlijn, worden vermeld, tevens gegevens bevatten betreffende alle industriële processen die in de inrichting plaatsvinden, met inbegrip van een evaluatie van de eraan verbonden risico's, gegevens over de bouwvergunningen (indien relevant), over de technische vaardigheden en financiële situatie van de exploitanten, de geografische oorsprong van de te verwijderen afvalstoffen (met inbegrip van de wijze waarop de handelingen passen in de plannen betreffende afvalverwijdering en terugwinning van materialen) en financiële garanties (indien van toepassing).
Tevens moeten plattegronden van de inrichting en de naaste omgeving worden bijgevoegd. In geval van geregistreerde inrichtingen (*installations classées*) moeten bovendien aanvullende gegevens worden verstrekt over de gebruiksvoorwaarden, de afwatering en lozing van alle verontreinigende stoffen en de maatregelen die zijn voorzien in geval van een ongeluk. De vergunningsaanvraag moet worden vergezeld van een milieu-effectbeoordeling.

De **Ierse** wetgeving volgt de bewoording van de richtlijn vrij letterlijk en voorziet in de verplichting tot het verstrekken van gegevens. Bepaalde gemeentelijke inrichtingen zijn evenwel vrijgesteld van de vergunningsplicht.

In **Nederland** moeten gegevens worden verstrekt betreffende de installatie, met inbegrip van het ontwerp ervan, de werkzaamheden of de processen die er plaatsvinden, de verwerkingscapaciteit, de periode van gebruik van de installatie, het effect van normale werkzaamheden op het milieu en de maatregelen die zijn genomen om deze effecten te meten, te voorkomen of te beperken, in ieder geval met inbegrip van de maatregelen die de productie van afvalstoffen voorkomen of zoveel mogelijk beperken. Verder moeten gegevens worden verstrekt over hergebruik, opslag, terugwinning en verwijdering van de voortgebrachte afvalstoffen.

In het **Verenigd Koninkrijk** bestaan er geen minimumvereisten met betrekking tot de nauwkeurige gegevens die op verzoek van de bevoegde autoriteiten moeten worden verstrekt. Een en ander wordt overgelaten aan de individuele bevoegde instanties.

Artikel 11: **Heffingen**

De Lid-Staten mogen heffingen toepassen op bedragen ter dekking van de kosten van de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen. Een en ander dient te geschieden overeenkomstig het beginsel dat de vervuiler betaalt.

Wanneer de Lid-Staten dergelijke heffingen toepassen, mag de opbrengst ervan met name worden gebruikt voor de financiering van controlemaatregelen met betrekking tot toxische en gevaarlijke afvalstoffen en van onderzoek naar de verwijdering van dergelijke afvalstoffen.

In het **Vlaamse Gewest van België** worden milieuheffingen van 400 tot 3000 BEF/ton toegepast voor de verwijdering van toxische afvalstoffen.

In **Duitsland** moet de leverancier van de afvalstoffen bijdragen (*Entgelt*) betalen aan particuliere eigenaars en heffingen (*Gebühr*) aan openbare eigenaars van inrichtingen, die hij doorrekent aan de producent van de afvalstoffen overeenkomstig het beginsel dat de vervuiler betaalt. De heffingen dekken doorgaans de kosten van de planning, bouw en exploitatie van de inrichting, alsmede de geraamde kosten van de sluiting ervan. In geval van particuliere eigenaars is in de bijdrage tevens een marge voor risico en winst ingecalculeerd. De heffingen lopen uiteen van minder dan 100 DM/ton tot meer dan 1000 DM/ton, afhankelijk van de behandelingsmethodes, de samenstelling van de afvalstoffen en mogelijke voorbehandelingsprocédés.

In **Frankrijk** worden de jaarlijkse heffingen op geregistreerde inrichtingen gebruikt voor de financiering van een deel van de kosten van controlemaatregelen.

In het **Verenigd Koninkrijk** worden de kosten die de bevoegde instanties maken bij het regelen en controleren van afvalbeheerswerkzaamheden terugverdiend door de houders van vergunningen voor afvalbeheer en geregistreerde vervoerders van afvalstoffen heffingen te laten betalen.
De regering heeft onlangs een heffing op het storten van afvalstoffen voorgesteld.

In **Denemarken, Spanje, Ierland en Nederland** worden dergelijke heffingen momenteel niet toegepast.

Artikel 12: **Programma's voor de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen**

De bevoegde instanties moeten programma's opstellen voor de verwijdering van toxische en gevaarlijke afvalstoffen en die op gezette tijden aanpassen (hierbij moet worden vermeld dat "verwijdering" volgens de terminologie van Richtlijn 78/319/EEG ook handelingen gericht op terugwinning omvat). Deze programma's moeten met name betrekking hebben op: soort en hoeveelheid van de te verwijderen afvalstoffen, verwijderingsmethodes, gespecialiseerde behandelingscentra (wanneer nodig) en adequate stortplaatsen.

De bevoegde instanties kunnen andere bijzondere aspecten opnemen, met name een raming van de kosten van de verwijderingswerkzaamheden. Zij moeten deze programma's tevens publiceren en mededelen aan de Commissie. De Commissie moet regelmatig met de Lid-Staten een onderlinge vergelijking van deze programma's organiseren, ten einde zich ervan te vergewissen dat de tenuitvoerlegging van de richtlijn voldoende geharmoniseerd verloopt.

Het is moeilijk, zoniet onmogelijk, voor de Commissie om nauwkeurige informatie te verschaffen over de specifiek voor toxische en gevaarlijke afvalstoffen geldende afvalbeheersplannen die de Lid-Staten hebben ingediend overeenkomstig artikel 12 van Richtlijn 78/319/EEG.

Ten eerste, was de informatie die de Commissie tot 1994 heeft ontvangen zeer beperkt.
Ten tweede, hebben de meeste Lid-Staten bij de beantwoording van de vragenlijst die de Commissie in mei 1995 heeft gestuurd verwezen naar de plannen die zijn opgesteld overeenkomstig de bepalingen van de nieuwe richtlijn betreffende gevaarlijke afvalstoffen (91/689/EEG), die op 27 juni 1995 van kracht is geworden. Deze richtlijn introduceerde een nieuwe omschrijving van gevaarlijke afvalstoffen in de EU-wetgeving.

In de derde plaats, heeft de Commissie in veel gevallen plannen ontvangen die stedelijk afval, toxische en gevaarlijke afvalstoffen en andere soorten afval bestrijken (verschillende Lid-Staten gebruiken een afwijkende terminologie) en het is moeilijk deze nauwkeurig in te delen onder de categorie toxische en gevaarlijke afvalstoffen (bijvoorbeeld: plannen voor het beheer van autowrakken, of voor afval afkomstig uit de gezondheidszorg).

Ten vierde, hebben de plannen in het algemeen een beperkte geldigheidsduur (hetgeen in een aantal gevallen niet is vermeld). Het is derhalve onmogelijk vast te stellen welke plannen betrekking hadden op de periode 1990 tot en met 1994.

De Commissie heeft er derhalve de voorkeur aan gegeven in dit verslag de informatie op te nemen waarover zij eind 1995 beschikte, en die zowel van belang is voor "toxische en gevaarlijke afvalstoffen" als voor "gevaarlijke afvalstoffen". Voor een volledig overzicht van de plannen die de Lid-Staten aan de Commissie hebben doen toekomen wordt verwezen naar het verslag over de tenuitvoerlegging van Richtlijn 75/442/EEG.

De Commissie heeft de volgende plannen ontvangen van de drie Gewesten van **België**: een plan voor de preventie en het beheer van afvalstoffen van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest van 1992 (geldigheidsduur niet vermeld); een afvalplan voor de jaren 1991-1995 voor het Vlaamse Gewest en een afvalplan voor de jaren 1991-1995 voor het Waalse Gewest. Deze drie plannen hebben alle betrekking op zowel stedelijk als speciaal en industrieel afval.

Denemarken heeft de Commissie een in juni 1992 goedgekeurd beheersplan voor afvalstoffen en recycling (met inbegrip van speciaal afval) gestuurd dat de periode 1993-1997 bestrijkt.

In maart 1989 heeft **Duitsland** een aantal beheersplannen aan de Commissie medegedeeld die zijn opgesteld overeenkomstig artikel 12 van Richtlijn 78/319/EEG. In totaal werden tot 1994 dertien plannen medegedeeld. In oktober 1995 werden verschillende geldende plannen naar de Commissie gestuurd, waarvan 19 betrekking hadden op gevaarlijke afvalstoffen.

Spanje heeft de Commissie een nationaal plan voor industrieel afval (1989-1992) gestuurd, alsmede een nationaal plan voor gevaarlijke afvalstoffen (1995-2000).

Tussen 1988 en 1991 heeft **Ierland** een aantal "plannen voor speciaal afval" medegedeeld die door 19 *County Councils* of gemeenteraden waren goedgekeurd en een "plan voor toxische en gevaarlijke afvalstoffen" van de *County Council* van Offaly.

Luxemburg heeft de Commissie begin 1991 een gedeeltelijk afvalbeheersplan (*Part I: Programme Directeur*) voor de jaren 1991-1995 gestuurd.

Nederland heeft de Commissie in augustus 1992 een tienjaren afvalbeheersplan (1993-2002) doen toekomen en in september een meerjarenplan voor de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen (1993-2002).

In 1990 heeft het **Verenigd Koninkrijk** de afvalverwijderingsplannen van 70 verschillende bevoegde instanties gestuurd. In september 1995 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de Commissie een lijst verstrekt met nog steeds geldende plannen.

Frankrijk, Griekenland, Italië en **Portugal** hebben de Commissie geen plannen voor het beheer van toxische en gevaarlijke afvalstoffen verstrekt.

Artikel 13: **Tijdelijke afwijkingen**

In gevallen van nood of ernstig gevaar doen de Lid-Staten alle nodige stappen, in voorkomend geval met inbegrip van tijdelijke afwijkingen van deze richtlijn, om ervoor te zorgen dat toxische en gevaarlijke afvalstoffen geen bedreiging vormen voor de bevolking of het milieu. De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van dergelijke afwijkingen.

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, heeft geen enkele Lid-Staat van deze bepaling gebruik gemaakt.

Artikel 14: **Bijhouden van een register**

In dit artikel wordt een aantal zaken bepaald waarvan installaties, inrichtingen of ondernemingen die toxische en gevaarlijke afvalstoffen voortbrengen, in bezit hebben en/of verwijderen, een register moeten bijhouden. Deze gegevens moeten aan de bevoegde instanties worden verstrekt wanneer deze hierom verzoeken.

Personen die handelingen verrichten met toxische en gevaarlijke afvalstoffen in het **Waalse Gewest van België** moeten sedert april 1992 een apart register bijhouden dat tenminste vijf jaar moet worden bewaard en aan de bevoegde instanties moet worden verstrekt wanneer deze hierom verzoeken.

In het **Vlaamse Gewest van België** moeten registers worden bijgehouden van de werkzaamheden van de installaties, alsmede van de opslag en de verwerking van afvalstoffen. Gegevens over de oorsprong, ontvangst en afgifte van alle afvalstoffen moeten tenminste vijf jaar in een register worden bewaard. Daarna moet het register naar de bevoegde instanties worden gestuurd.

In **Denemarken** is er noch een standaardwijze waarin het register moet worden bijgehouden noch een minimumperiode voor het bewaren van bewijsstukken voorgeschreven.

In **Duitsland** zijn installaties, inrichtingen of ondernemingen die toxische en gevaarlijke afvalstoffen voortbrengen, in bezit hebben en/of verwijderen, verplicht een register bij te houden van het type, de hoeveelheden, de samenstelling en de oorsprong van afvalstoffen alsmede van de verwerkings- of verwijderingshandelingen die met de afvalstoffen worden verricht. De registers worden bijgehouden in de vorm van verwerkingsbewijzen en van begeleidende standaardformulieren die in bewijsboeken moeten worden bewaard.
Deze bestanden moeten ten minste drie jaar na de laatste inschrijving worden bewaard en aan de bevoegde instanties worden verstrekt wanneer deze hierom verzoeken. Ingeval van sluiting van installaties, moeten de bewijsboeken minimaal tien jaar worden bewaard. Voor stortplaatsen geldt dat ze minimaal moeten worden bewaard tot het eind van de periode waarin deze nog aan controle zijn onderworpen.

De tekst van de richtlijn is letterlijk overgenomen in de **Griekse** wetgeving, maar de Commissie is niet op de hoogte van bijzonderheden omtrent de toepassing van deze bepaling.

In **Spanje** verplicht de wetgeving de producenten van gevaarlijke afvalstoffen tot het jaarlijks indienen van een gestandaardiseerde verklaring en een register bij te houden van de oorsprong van de afvalstoffen, hoeveelheden, aard en identificatiecode, overgedragen afvalstoffen, voorbewerkingshandelingen, tijdelijke opslag, douanegegevens in geval van ingevoerde afvalstoffen, behandelingsprocessen en *in situ* verwijdering.
Bovendien moeten beheerders van gevaarlijke afvalstoffen jaarlijks een gestandaardiseerd verslag indienen en een register bijhouden dat gegevens bevat over de oorsprong van de afvalstoffen, hoeveelheden, aard, samenstelling, identificatiecodes van de afvalstoffen, aanvaarding, ontvangst en opslag, verwerkings- en verwijderingshandelingen, met inbegrip van de bestemming van de afvalstoffen na behandeling.
Bewijsstukken moeten minimaal vijf jaar worden bewaard.

In **Frankrijk** zijn inrichtingen die bepaalde categorieën afvalstoffen (waarvan de meeste stoffen bevatten die voorkomen in de bijlage van Richtlijn 78/319/EEG) voortbrengen, invoeren, uitvoeren, verwijderen, vervoeren of verhandelen, verplicht een register bij te houden en periodiek verklaringen in te dienen bij de autoriteiten. Tevens moet een register worden bijgehouden door opslaginstallaties voor toxische en gevaarlijke afvalstoffen en opslaginstallaties voor bepaalde speciale industriële afvalstoffen, die niet verder kunnen worden verwerkt en gestabiliseerd zijn (*déchets industriels spéciaux ultimes et stabilisés*).

Producenten, ophalers, vervoerders, importeurs en exploitanten van opslag-, verzamel- en voorbewerkingsinstallaties voor bepaalde categorieën afvalstoffen moeten op een gestandaardiseerde wijze gegevens bijhouden en deze aan de autoriteiten verstrekken wanneer deze hierom verzoeken.
Er is geen standaard minimumperiode voor het bewaren van schriftelijke bewijsstukken. De vaststelling ervan in de afzonderlijke gevallen valt onder de bevoegdheid van de *Préfet du Département.*

De **Ierse** wetgeving voorziet in het bijhouden van een register door de houder van een vergunning en iedere persoon die toxische en gevaarlijke afvalstoffen voortbrengt, in bezit heeft of verwijdert. Dit register moet de gegevens bevatten die worden vermeld in artikel 14, lid 1, van de richtlijn. Er is geen tijdslimiet vastgesteld voor het bewaren van het register, maar is er is een regeling voorzien voor het overhandigen van de gegevens aan de bevoegde plaatselijke instantie onder bepaalde omstandigheden. Het vervoer van toxische en gevaarlijke afvalstoffen is onderworpen aan een systeem van vrachtbrieven. Deze moeten twee jaar worden bewaard.

In **Nederland** moeten gegevens op gestandaardiseerde wijze worden bewaard. Installaties moeten doorgaans de aangewezen autoriteiten alle ontvangsten of afgiftes van gevaarlijke afvalstoffen mededelen. Er moet informatie worden verstrekt over de datum van afgifte, de consignataris van de afvalstoffen, identificatiecode en hoeveelheid van de afvalstoffen, aard, kenmerken en samenstelling ervan, locatie van de installatie en de gebruikte behandelingsprocédés. De mogelijkheid bestaat om vrijstelling te verkrijgen van de verplichting tot mededeling; in dat geval moet de betroffen installatie een register bijhouden dat dezelfde informatie bevat.
Bewijsstukken moeten minimaal drie jaar worden bewaard.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn producenten, vervoerders en leveranciers van speciale afvalstoffen verplicht een register bij te houden dat kopieën bevat van vrachtbrieven waarop de gegevens worden vermeld die in de richtlijn zijn voorgeschreven. Daarnaast moeten verwijderingsinrichtingen gegevens bijhouden over de locatie van iedere afgifte van speciale afvalstoffen. Deze gegevens moeten tevens worden gekoppeld aan het register van de vrachtbrieven.
Voor producenten en vervoerders geldt dat al deze vrachtbrieven minimaal twee jaar in het register moeten worden gehouden. Verwijderingsinrichtingen moeten kopieën bewaren van deze documenten en van de gegevens over de inrichting waarop de locatie van de afgegeven stoffen wordt vermeld, totdat de vergunning voor afvalbeheer wordt ingeleverd of ingetrokken. Het register moet in dat geval worden afgegeven aan de bevoegde instanties.

Artikel 15: **Inspecties**

Elke installatie, inrichting of onderneming die toxische en gevaarlijke afvalstoffen voortbrengt, in zijn bezit heeft of verwijdert moet door de bevoegde instanties worden onderworpen aan een controle of inspectie, ten einde te verzekeren dat de ter uitvoering van de richtlijn genomen maatregelen en de bepalingen van de vergunningen worden nageleefd.

Te dien einde moet aan vertegenwoordigers van de bevoegde instanties alle nuttige medewerking worden verleend ten einde hun toe te staan om ten aanzien van afvalstoffen alle onderzoeken, inspecties, controles en monsternemingen te verrichten en om alle gegevens te verzamelen die noodzakelijk zijn voor de vervulling van hun taak.

In **Vlaanderen** moeten inrichtingen en ondernemingen die handelingen verrichten met toxische afvalstoffen de gegevens maandelijks verstrekken. De producenten van afvalstoffen moeten de autoriteiten jaarlijks een specifieke mededeling verschaffen. Er kunnen te allen tijde inspecties worden verricht, zonder dat evenwel een minimumfrequentie is bepaald.

In **Duitsland** geschiedt de controle op de installaties die toxische en gevaarlijke afvalstoffen voortbrengen, in bezit hebben of verwijderen door de autoriteiten die volgens de regionale wetgeving hiervoor verantwoordelijk zijn. In beginsel zijn er geen minimumfrequenties voor de inspecties voorgeschreven.

In **Frankrijk** is op nationaal niveau geen vaste minimumfrequentie voor inspecties en controles vastgesteld. Een en ander wordt van geval tot geval op departementeel niveau bepaald, onder de bevoegdheid van de *Préfets*.

In **Ierland** hebben bevoegde personen de mogelijkheid inspecties uit te voeren. De bevoegde instanties zijn evenwel niet expliciet verplicht te inspecteren. De Commissie heeft wat dit punt betreft juridische stappen tegen Ierland genomen.

In **Nederland** is er een minimumfrequentie voor inspecties, welke afhankelijk van de grootte en aard van de installaties varieert van tweemaal per jaar tot eenmaal per twee jaar.

In het **Verenigd Koninkrijk** is wettelijk voorgeschreven dat de bevoegde instantie om de vier maanden inspecties moet uitvoeren bij houders van vergunningen voor afvalbeheer in geval van overdekte opslagplaatsen, achtmaal per maand bij stortplaatsen en viermaal per maand bij behandelingsinstallaties. De frequentie van de overige inspecties wordt door de afzonderlijke autoriteiten bepaald.

In **Denemarken** en **Spanje** is geen minimumfrequentie vastgesteld.

III. CONCLUSIES

Als gevolg van het feit dat de Lid-Staten de Commissie slechts zeer beperkte informatie hebben verstrekt, zowel in het algemeen als in reactie op specifieke verzoeken die aan hen werden gericht, is de inhoud van dit verslag nogal beperkt.

Afvalbeheersmaatregelen kunnen aanzienlijke effecten hebben op de werking van de gemeenschappelijke markt. Een degelijk toezicht van de Commissie op de tenuitvoerlegging van richtlijnen inzake afvalstoffen is derhalve een essentiële voorwaarde voor de werking van een gemeenschappelijke markt waarvoor een hoog niveau van milieubescherming geldt. Bovendien vormen de samenvattende verslagen die de Commissie rondstuurt aan de Lid-Staten, een krachtig instrument om de uitwisseling van belangrijke informatie te bevorderen en de voorbereiding van verdere maatregelen in de afvalsector doeltreffender te doen verlopen.

Op grond van de informatie die de Commissie heeft ontvangen kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

Ondanks het feit dat deze richtlijn was gebaseerd op de artikelen 100 en 235 van het Verdrag, en niettegenstaande de specifieke vermelding van de noodzaak om ongelijke mededingingsvoorwaarden die de werking van de gemeenschappelijke markt kunnen verstoren te voorkomen, brengt het onderzoek een zeer laag niveau van harmonisatie van de nationale wetgevingen inzake toxische en gevaarlijke afvalstoffen aan het licht. Dit is gedeeltelijk te wijten aan de algemene inhoud van sommige bepalingen van de richtlijn (in veel gevallen worden slechts minimumvereisten vastgesteld) en is gedeeltelijk een gevolg van het feit dat de Lid-Staten in veel gevallen de bepalingen van de richtlijn die zijn gericht op een harmonisatie van het beheer van toxische en gevaarlijke afvalstoffen niet hebben overgenomen.

Het lag in de bedoeling dat de op nationaal niveau te gebruiken omschrijving van toxische en gevaarlijke afvalstoffen enerzijds gedeeltelijk zou zijn gebaseerd op zaken die de Lid-Staten zelf nader moesten bepalen (hoeveelheid of concentratie van de in de bijlage opgenomen stoffen of materialen), en anderzijds op een aantal geharmoniseerde onderdelen (de in de bijlage opgenomen stoffen of materialen). Een en ander heeft evenwel niet geleid tot enige vorm van harmonisatie van de omschrijvingen die de verschillende Lid-Staten gebruiken.

Met betrekking tot de voornaamste doelstellingen van de richtlijn (voorkomen van afval, hergebruik en recycling, verplichting ervoor te zorgen dat de gezondheid van de mens en het milieu niet in gevaar worden gebracht, verbod op ongecontroleerd achterlaten of vervoer), alsmede specifieke doelstellingen (scheiden van andere afvalstoffen, kenmerken, bijhouden van een register, inspecties) beschikt de Commissie niet over voldoende informatie om kwalitatieve conclusies te kunnen trekken. Het schijnt dat in een aantal gevallen de bewoording van de richtlijn wel is overgenomen in de wetgeving van de Lid-Staten, maar de Commissie is niet op de hoogte van de wijze waarop deze bepalingen zijn uitgevoerd.

Wat de bevoegdheden inzake afvalbeheer betreft, is er een duidelijke tendens de planning en het algemene beleidskader op nationaal niveau vast te stellen (enkele uitzonderingen daargelaten), en de verantwoordelijkheid voor de uitwerking van de plannen over te laten aan de regio's en andere plaatselijke autoriteiten. Het verlenen van vergunningen, de organisatie van en het toezicht op afvalbeheer vallen in het algemeen onder de verantwoordelijkheid van de regionale of plaatselijke autoriteiten. Ook hier zijn er echter aanzienlijke verschillen tussen de Lid-Staten als gevolg van de uiteenlopende grondwettelijke structuren.

Richtlijn 78/319/EEG bevatte een specifieke bepaling op grond waarvan de Lid-Staten strengere maatregelen konden nemen dan die welke voor de uitvoering van de richtlijn waren vereist. Het was niet verplicht deze strengere maatregelen voor te leggen aan de Commissie voor goedkeuring, hoewel ze volgens artikel 21, lid 2, wel aan de Commissie moesten worden medegedeeld. De Commissie heeft geen mededelingen ter zake ontvangen. Dit betekent evenwel niet dat er geen strengere maatregelen zijn toegepast dan in de richtlijn wordt vereist. Zo kunnen de verschillende benaderingen die de Lid-Staten hebben gevolgd bij het omschrijven van toxische en gevaarlijke afvalstoffen en bij de tenuitvoerlegging van andere bepalingen van de richtlijn zeker hebben geleid tot aanzienlijke verschillen in de toepassing van de richtlijn in de verschillende landen.

Artikel 12, lid 3, van de richtlijn bepaalt dat de Commissie regelmatig een onderlinge vergelijking van de door de Lid-Staten verstrekte programma's voor afvalbeheer moet organiseren, ten einde ervoor te zorgen dat de tenuitvoerlegging van de richtlijn voldoende geharmoniseerd verloopt. Gezien het zeer beperkt aantal plannen dat de Lid-Staten tot voor kort hebben verstrekt, kon de Commissie een dergelijke vergelijking niet op touw zetten. De tenuitvoerlegging van de richtlijn, met name wat betreft de afvalbeheersplannen, is derhalve onvoldoende gecoördineerd. Zo is er geen enkele coördinatie geweest van het toezicht op de naleving ervan. Een groot aantal plannen betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen is niet opgesteld of is niet tijdig aan de Commissie medegedeeld. Ook is de Commissie in veel gevallen niet op de hoogte gesteld van wijzigingen ervan. Deze toestand heeft vrijwel zeker een doeltreffend en geïntegreerd beheer van toxische en gevaarlijke afvalstoffen op communautair niveau belemmerd.

Een van de conclusies die de Commissie uit dit tussentijds verslag trekt is dat Richtlijn 78/319/EEG duidelijk de noodzaak aantoont dat de Gemeenschap de nationale maatregelen inzake afvalbeheer moet harmoniseren en zich daarbij niet moet beperken tot het opstellen van minimumvereisten. Richtlijn 78/319/EEG werd waarschijnlijk in te algemene bewoordingen opgesteld om het aspect milieubescherming zoveel mogelijk te integreren in de werking van de gemeenschappelijke markt. Maar zelfs met betrekking tot de bepalingen van de richtlijn die zijn gericht op het harmoniseren van het beheer van toxische en gevaarlijke afvalstoffen, hebben de Lid-Staten in de meeste gevallen de voorkeur gegeven aan een eigen nationale aanpak.
De ervaring met deze richtlijn toont verder aan dat de Lid-Staten onvoldoende follow-up hebben gegeven wat betreft het in kennis stellen van de Commissie van maatregelen die zijn genomen ter uitvoering van de richtlijn, van de problemen die zich daarbij hebben voorgedaan, van de overeenkomstige programma's voor afvalbeheer, enzovoort.

De Commissie hoopt dat de situatie zich wezenlijk zal verbeteren met betrekking tot de toepassing van Richtlijn 91/689/EEG waarmee Richtlijn 78/319/EEG met ingang van 27 juni 1995 werd ingetrokken. In dit verband is het van belang te vermelden dat de nieuwe richtlijn in een hogere mate van harmonisatie voorziet, te beginnen met een gemeenschappelijke omschrijving van gevaarlijke afvalstoffen (lijst van gevaarlijke afvalstoffen).[1]

In dit verband wil de Commissie tevens herinneren aan het belang van het letterlijk overnemen van communautaire terminologie betreffende omschrijvingen en lijsten in nationale wetgeving, aangezien dit de enige manier is om een hoog niveau van milieubescherming alsmede een goede werking van de gemeenschappelijke markt en van de mededinging te waarborgen.

Aangezien Richtlijn 91/689/EEG is gebaseerd op artikel 130 S, heeft de Commissie er tot slot vertrouwen in dat elke afwijking waartoe de Lid-Staten besluiten om een hoger niveau van milieubescherming te bereiken dan met de richtlijn wordt beoogd, zal geschieden overeenkomstig de regels en procedures die zijn vastgesteld volgens artikel 130 T van het EG-Verdrag.

---

[1] Beschikking van de Raad 94/904/EG van 31.12.1994, PB L 356 van 22.12.1994, blz. 14.

RICHTLIJN 75/439/EEG INZAKE DE VERWIJDERING VAN AFGEWERKTE OLIE

I. Inleiding

Richtlijn 75/439/EEG inzake de verwijdering van afgewerkte olie was een eerste poging om de problemen met betrekking tot een goede behandeling van afgewerkte olie op communautair niveau op te lossen. Deze communautaire richtlijn werd door alle Lid-Staten, met uitzondering van België, in hun nationale wetgeving omgezet. In België werd een aantal bepalingen van de richtlijn opgenomen in de nationale wetgeving inzake milieubescherming en in de wetgeving inzake afvalverwijdering van het Vlaamse Gewest.

De omzetting en tenuitvoerlegging van de richtlijn zijn evenwel op zeer uiteenlopende wijze verlopen in de diverse Lid-Staten. Deze verschillen hebben tot een ongelijke behandeling van afgewerkte olie op Europees vlak geleid en zodoende problemen veroorzaakt op de gemeenschappelijke markt.

Vandaar dat de noodzaak zich deed gevoelen om de nationale wetgevingen op communautair niveau te harmoniseren. De problemen die zich met betrekking tot de vervuiling van olie met PCB's/PCT's hebben voorgedaan, met name in Duitsland, hebben ongetwijfeld het startsein voor een nieuwe richtlijn gevormd.

Om deze problemen op te lossen en de richtlijn aan te passen aan de huidige kennis en vooruitgang van de techniek werd de Richtlijn inzake de verwijdering van afgewerkte olie in december 1986 gewijzigd. De belangrijkste nieuwe punten behelzen het volgende:

1. Een aanscherping van het toepassingsgebied. Er is een nieuwe omschrijving van afgewerkte olie ingevoerd, waardoor synthetische olie wordt uitgesloten en daarmee dus ook PCB's/PCT's. Verder is er een grenswaarde vastgesteld voor het PCB/PCT-gehalte dat onbedoeld in afgewerkte olie mag voorkomen. Zo mag afgewerkte olie bestemd voor verbranding of regeneratie niet meer dan 50 ppm PCB's bevatten. Afgewerkte olie die meer dan deze maximumhoeveelheid bevat, wordt als gevaarlijk afval beschouwd en moet als zodanig worden behandeld. Bijgevolg valt dergelijke olie niet meer onder de onderhavige richtlijn.

2. Er wordt duidelijk prioriteit gegeven aan het regenereren van afgewerkte olie boven het verbranden ervan. Als algemene regel geldt dat regeneratie de ecologisch meest verantwoorde en rationele wijze is om afgewerkte olie te verwerken, gezien de significante daling van de uitstoot van verontreinigende stoffen alsmede de besparing van energie en van niet-duurzame grondstoffen die daardoor mogelijk wordt. De richtlijn staat zelfs toe olie te verbranden, indien een en ander reeds bij nationale wetgeving is toegelaten.

3. Er wordt veel aandacht besteed aan de inzameling en opslag van afgewerkte olie. Elk bedrijf dat afgewerkte olie inzamelt, moet zijn geregistreerd en bovendien worden onderworpen aan controles en vergunningsplicht.
   Om de inzameling doelmatiger te laten verlopen, moeten de Lid-Staten bovendien programma's uitvoeren ter voorlichting van het publiek op het gebied van de inzameling en opslag van afgewerkte olie.

4. Tenslotte worden in de nieuwe richtlijn grenswaarden vastgesteld voor de emissie van verontreinigende stoffen, die vrijkomen bij de verbranding van afgewerkte olie bij installaties met een thermisch vermogen van 3 MW of meer.

II. OMZETTING VAN DE RICHTLIJN - NATIONALE MAATREGELEN VOOR DE TENUITVOERLEGGING

Alle Lid-Staten hebben de Commissie op de hoogte gebracht van de wetten, besluiten en administratieve voorschriften, die zij ter uitvoering van de richtlijn, als gewijzigd bij Richtlijn 87/101/EEG van 22 december 1986, hebben genomen.
Desondanks lopen momenteel inbreukprocedures tegen Duitsland, Italië en Portugal, vanwege het feit dat deze landen de richtlijn niet volledig hebben omgezet.

III. TOEPASSING VAN DE RICHTLIJN - VERSLAG/RESULTAAT VAN DE ANTWOORDEN VAN DE LID-STATEN OP DE VRAGENLIJST DIE DE DIENSTEN VAN DE COMMISSIE OP 26 JUNI 1995 HEBBEN RONDGESTUURD, UIT HOOFDE VAN BESCHIKKING 94/474/EEG VAN DE COMMISSIE

De diensten van Commissie beoogden informatie te ontvangen van de Lid-Staten over de tenuitvoerlegging van Richtlijn 87/101/EEG in de jaren vóór 1995, in het bijzonder van 1990 tot en met 1994.

De volgende Lid-Staten hebben gevolg gegeven aan dit verzoek: Duitsland, Spanje, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk. De antwoorden van Portugal hebben helaas enkel betrekking op de omzetting van de richtlijn en bevatten geen belangrijke gegevens, die noodzakelijk zijn voor een gedegen evaluatie van de stand van zaken betreffende de toepassing van de richtlijn in dat land. Verder zijn de antwoorden van Duitsland moeilijk bruikbaar, aangezien de antwoorden betrekking hebben op een vroegere vragenlijst en enkel gegevens voor het jaar 1991 worden verstrekt.

Denemarken is een geval apart. Alhoewel dit land heeft toegezegd de vragenlijst te beantwoorden, hebben de diensten van de Commissie tot nu toe nog niets ontvangen.

Met betrekking tot de Lid-Staten die nog niet hebben gereageerd, kan worden vermeld dat de diensten van de Commissie wel over vroegere bijdragen van België en Griekenland beschikken. Helaas bevatten deze enkel gegevens tot 1989 en vallen daarmee buiten de referentieperiode van de onderhavige vragenlijst.

De Commissie beschikt over geen enkele informatie betreffende de tenuitvoerlegging van de richtlijn in Ierland.

De nieuwe Lid-Staten Finland, Oostenrijk en Zweden tenslotte, vallen buiten de referentieperiode van het onderhavige verslag, aangezien ze toen nog geen lid van de Europese Unie waren.

In het onderhavige verslag worden de antwoorden van de Lid-Staten op bovengenoemde vragenlijst geïnventariseerd. Om de leesbaarheid te bevorderen, stemt de nummering van de hoofdstukken overeen met die van de vragenlijst. De artikelen waarnaar wordt verwezen, betreffen Richtlijn 87/101/EEG.

3.a, b, c) **Maatregelen die de Lid-Staten hebben genomen die strenger zijn dan in de richtlijn wordt voorgeschreven (onder meer het verbod op de verbranding van afgewerkte olie - art. 16)**

Spanje heeft geen strengere maatregelen genomen dan voorgeschreven in de richtlijn. Het verbod op de verbranding van afgewerkte olie wordt in Spanje niet toegepast, aangezien het land erkent een dergelijke maatregel niet te kunnen controleren.

In **Frankrijk** is deze bepaling opgenomen in een rondschrijven van 5 december 1989, waarbij de inzameling van afgewerkte olie wordt goedgekeurd en verbranding alsmede ongecontroleerde inzameling ervan worden verboden.

Italië heeft geen strengere maatregelen genomen dan die welke in de richtlijn worden voorgeschreven, met uitzondering van een aantal grenswaarden voor de emissie van de verontreinigende stoffen Cd en Cl. De grenswaarde voor PCB's is 25 ppm en afgewerkte olie kan enkel worden verbrand in installaties indien het PCB-gehalte tussen 3 en 6 ppm ligt. Deze maatregelen werden niet aan de Commissie medegedeeld.

In **Luxemburg** geeft de wet van 17 juni 1994 inzake de preventie en het beheer van afvalstoffen in het algemeen voorrang aan de regeneratie van materialen en derhalve ook van afgewerkte olie. Het gebruik van afvalstoffen als energiebron is enkel mogelijk indien het afval niet geschikt is voor een andere nuttige toepassing dan verbranding. Deze maatregelen werden aan de Commissie medegedeeld.

In **Nederland** is een aantal strengere maatregelen genomen. Zo werden er vereisten opgesteld betreffende het gehalte aan halogenen in PCB's op grond van de omschrijving van afgewerkte olie in de richtlijn. Bovendien is bepaald welk gehalte aan halogenen PCB's mogen bevatten die als brandstof of voor de productie van brandstoffen worden gebruikt. Deze vereisten gelden voor alle soorten brandstof. Deze maatregelen werden aan de Commissie medegedeeld.

Het **Verenigd Koninkrijk** heeft het niet nodig geacht strengere maatregelen te nemen.

Uit de door **Portugal** toegezonden gegevens blijkt niet dat dit land strengere maatregelen heeft genomen.

II.1.a, b, c) **Maatregelen krachtens artikel 2 om te waarborgen dat afgewerkte olie wordt ingezameld en verwijderd zonder schadelijke gevolgen voor mens en milieu**

Alle Lid-Staten die hebben geantwoord, hebben maatregelen genomen.

In **Duitsland** zijn enkel de hoeveelheden voor 1991 bekend: 1.228.000 ton geproduceerde olie, 616.000 ton afgewerkte olie, 616.000 ton ingezamelde olie, 402.000 ton geregenereerde olie en 214.000 ton als brandstof gebruikte olie.

In **Spanje** wordt bijna de totale hoeveelheid afgewerkte olie als brandstof gebruikt. De hoeveelheid geregenereerde olie is in de afgelopen drie jaar scherp gedaald tot een bijna te verwaarlozen hoeveelheid.

In **Frankrijk** wordt de inzameling en verwijdering geregeld door middel van specifieke goedkeurings- en controleprocedures. In 1994 werd in totaal 260.000 ton olie geproduceerd. De hoeveelheid ingezamelde olie gaat sinds 1992 in stijgende lijn en bedroeg 197.401 ton in 1994. De hoeveelheid geregenereerde olie kende een lichte daling en beliep 79.337 ton in 1994. De hoeveelheid olie die als brandstof wordt gebruikt, is daarentegen sinds 1992 bijna verdubbeld tot 118.064 ton in 1994.

In **Italië** is de hoeveelheid olie die op de markt is gebracht gedaald van 692.000 ton in 1990 tot 616.000 ton in 1994. De hoeveelheid ingezamelde olie is sinds 1990 bijna niet gewijzigd en bedroeg 169.568 ton in 1994. De hoeveelheid geregenereerde olie is daarentegen gestegen tot 143.529 ton in 1994. De hoeveelheid olie die als brandstof wordt gebruikt, is met de helft gedaald tot 22.656 ton in 1994. Slechts een minimale hoeveelheid van 1.420 ton wordt verwijderd.

Om officiële erkenning te verkrijgen, moet een bedrijf dat afgewerkte olie inzamelt in **Luxemburg** beschikken over een vergunning krachtens artikel 6 van het Groot-Hertogelijk reglement van 30 november 1989 inzake afgewerkte olie en krachtens artikel 10 van de wet van 17 juni 1994 inzake de preventie en het beheer van afvalstoffen.
De hoeveelheid geproduceerde olie is sinds 1992 licht gestegen tot 4.554 ton in 1994. De totale hoeveelheid wordt ingezameld, maar slechts de helft daarvan wordt geregenereerd. Het gebruik als brandstof is flink gedaald sinds 1992 tot 1.997 ton in 1994. Slechts een te verwaarlozen hoeveelheid (11 ton) wordt verwijderd.

In **Nederland** is de hoeveelheid op de markt gebrachte olie tussen 1991 en 1993 niet gestegen. In 1993 was dit 179.000 ton, hetgeen zo'n 90.000 ton afgewerkte olie heeft voortgebracht. Twee derde hiervan werd ingezameld. Er wordt geen olie geregenereerd. 47.000 ton wordt gebruikt als brandstof en 31.000 ton wordt verwijderd.

In het **Verenigd Koninkrijk** valt sinds 1990 een lichte daling te noteren van de hoeveelheid olie die op de markt wordt gebracht. In 1993 was dit 804.000 ton. De hoeveelheid afgewerkte olie is eveneens licht gedaald tot 402.000 ton in 1993. De hoeveelheid afgewerkte olie die werd ingezameld, is sinds 1990 met ongeveer een derde gestegen tot 383.000 ton in 1993. Bijna alle afgewerkte olie wordt verbrand. De hoeveelheid geregeneerde olie is te verwaarlozen, namelijk 25.000 ton in 1993.

2.a, b) **Beperkingen van technische, economische en organisatorische aard in de zin van artikel 3, lid 1, die de Lid-Staten hebben verhinderd voorrang te geven aan de behandeling van afgewerkte olie door regeneratie**

In **Duitsland** zijn ernstige beperkingen opgetreden als gevolg van de zeer lage prijs van nieuwe olie.

In **Spanje** zijn er geen beperkingen geweest die het verlenen van voorrang aan regeneratie hebben belemmerd.

Om economische redenen is in **Frankrijk** verbranding voor de bedrijven een economisch rendabeler procédé dan regeneratie.

In **Italië** doen zich dergelijke beperkingen voor.

In **Luxemburg** doen zich beperkingen voor omdat er geen regeneratie-installaties voorhanden zijn. Regeneratie wordt verricht in het buitenland. De wet van 17 juni 1994 maakt regeneratie mogelijk.

In **Nederland** zijn beperkingen opgetreden. In de jaren tachtig was het regeringsbeleid erop gericht afgewerkte olie te regenereren in een Centrale Bewerkingseenheid (CBE). Deze bewerking is om economische redenen nooit van de grond gekomen. Momenteel wordt gepoogd om in samenwerking met de olieproducenten een CBE op te zetten voor afgewerkte olie, met als doel hoogwaardige brandstoffen te produceren (diesel, stookolie voor de marine). Een bedrijf kreeg hiervoor een vergunning, maar maakt er nog geen gebruik van in afwachting van een beroepsprocedure bij de Raad van State (nog steeds lopende).

Een vereniging van inzamelaars heeft onlangs een voorstel inzake regeneratie gedaan. Er werd een onderzoek verricht dat resulteerde in een negatieve beslissing. Een installatie voor het voortbrengen van basisolie vergt veel grotere investeringen dan die voor het produceren van brandstoffen. Het risico dat het verschil niet binnen een redelijke termijn kan worden gecompenseerd door de meerwaarde van het product na regeneratie, werd te groot geacht. Uit het oogpunt van de continuïteit van de verwijdering van afgewerkte olie, werd het bovendien niet wenselijk geacht de behandeling van afgewerkte olie in handen te geven van een vereniging van inzamelaars. Nu wordt afgewerkte olie gecentrifugeerd. Het gecentrifugeerde product wordt verkocht als brandstof of als mengproduct voor de productie van brandstoffen. Verbranding van onbehandelde afgewerkte olie komt bijna niet voor. Afgewerkte olie komt ook voor in filterdoeken, enzovoort. Aangezien dergelijk afval als gevaarlijk afval en niet als afgewerkte olie wordt beschouwd, geschiedt de verwijdering derhalve vaak in verbrandingsovens.

In het **Verenigd Koninkrijk** werd de recyclage van olie in 1986 om zowel economische als technische redenen stopgezet. De toenemende concurrentie tussen de petroleummaatschappijen heeft geleid tot een gevoelige daling van de prijs van nieuwe olie in vergelijking met die van gerecycleerde olie. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het procédé dat voor de recyclage werd gebruikt resulteerde in residuen, die slechts moeilijk en tegen hoge kosten konden worden verwijderd.

2.c, d) **Beperkingen van technische, economische en organisatorische aard in de zin van artikel 3, lid 2, die de uitvoerbaarheid van verbranding van afgewerkte olie beïnvloeden**

Omdat **Frankrijk** niet over een regeneratie-installatie beschikt, mag afgewerkte olie enkel door middel van verbranding worden verwijderd in officieel goedkeurde installaties die aan de milieunormen ter zake voldoen en die zijn uitgerust met een installatie voor de terugwinning van warmte.

In **Italië** doen zich dergelijke beperkingen voor.

Ook **Luxemburg** beschikt niet over een installatie voor de verbranding van olie.

In het **Verenigd Koninkrijk** hebben zich tot op heden geen beperkingen voorgedaan met betrekking tot de verbranding van afgewerkte olie.

2.e) **Wanneer de afgewerkte olie ten gevolge van de hierboven genoemde beperkingen niet kan worden geregenereerd of verbrand, worden dan de nodige maatregelen genomen om de onschadelijke vernietiging of de gecontroleerde opslag of bewaring van de afgewerkte olie te waarborgen ? (art. 3, lid 3)**

Frankrijk en **Nederland** hebben deze vraag niet beantwoord.

In **Italië** zijn dergelijke maatregelen niet genomen, omdat de verwijderde olie voldeed aan de emissiegrenswaarden die zijn voorgeschreven voor regeneratie en verbranding.

In het **Verenigd Koninkrijk** voorziet de wetgeving inzake vergunningen voor het beheer van afvalstoffen van 1994 in een vrijstelling van de verplichting olie op te slaan in containers van maximaal 3 kubieke meter. Hiermee wordt de inzameling van afgewerkte olie voor hergebruik bij particulieren bevorderd.
Verder werd eind 1994 een nieuw procédé ingevoerd voor de productie van zuivere olie tegen een interessante prijs. Ook dit project is gericht op de kleine verbruiker.

3.a, b) **Programma's ter voorlichting van het publiek om ervoor te zorgen dat afgewerkte olie adequaat wordt opgeslagen en zo volledig mogelijk wordt ingezameld (art. 5, lid 1).**

In **Duitsland** worden regelmatig studiedagen en congressen georganiseerd voor bedrijven en de bevolking, waaraan ook wordt deelgenomen door federale en plaatselijke autoriteiten. Tevens worden er folders verspreid.

In **Spanje** zijn voorlichtingscampagnes voor het publiek gevoerd in de diverse media door de milieu-instanties van de autonome regio's (Valencia, Catalonië, Andalusië, Baskenland, Galicië en Madrid).

In **Frankrijk** is in 1986 een voorlichtingscampagne gevoerd met televisiespots, die tijdens het wereldkampioenschap voetbal werden uitgezonden, en door middel van aanplakbiljetten. Tevens werd een 'groen nummer' voor het publiek ingesteld, dat nog steeds bestaat. Bovendien stelt de ADEME via Minitel de adressen van inzamelaars en verzamelpunten ter beschikking van het publiek. Ook op plaatselijk niveau zijn diverse programma's ter voorlichting van bepaalde doelgroepen opgezet.

Ook in **Italië** zijn voorlichtingscampagnes gevoerd. In de Wet 92/95 worden de consortia met de voorlichting van het grote publiek belast (art. 10a) door middel van mededelingen inzake de verwijdering van olie. Deze mededelingen zijn via dag- en weekbladen en reclamespots verspreid. Sinds 1990 kunnen de burgers gratis voorlichting verkrijgen op een 'groen nummer' over wat zij met hun afgewerkte olie moeten doen.

In **Luxemburg** zijn in het kader van de voorlichtingscampagne 'Superdreckskäscht' van het Ministerie voor Milieubeheer diverse werkzaamheden op touw gezet: reclamespots op de radio en in de bioscoop, mededelingen in dagbladen en deelname aan beurzen.

In **Nederland** is een gelijkaardige campagne gevoerd. Zo kunnen met name de voorlichtingscampagnes inzake klein chemisch afval (KCA) worden genoemd, waar diverse media aan hebben meegewerkt. Afgewerkte olie wordt tot KCA gerekend. Deze voorlichtingscampagnes zijn op touw gezet door de regering, de overheid en de gemeenten. De media die hun medewerking verleenden, waren televisie, radio en de dag- en weekbladpers. Er is ook gebruik gemaakt van aanplakbiljetten en reclame in de stadsbussen. Tevens is een folder uitgegeven over de behandeling van afgewerkte olie.
Het verslag geeft de indruk dat de afgewerkte olie ten dele dankzij deze voorlichting op de wettelijk voorgeschreven manier wordt verwijderd.

In het **Verenigd Koninkrijk** is de Nationale Raad voor Rivierbeheer (NRA) in januari 1995 een campagne gestart voor de juiste behandeling van olie in samenwerking met en met financiële steun van de olie-industrie. De belangrijkste onderdelen hiervan zijn enerzijds richtsnoeren voor het juiste gebruik van olie, die bestemd zijn voor de handel en de huishoudens en waarin wordt gewaarschuwd voor de gevaren van een onzorgvuldige verwijdering, en anderzijds steun aan het bedrijfsleven om samen met de consument olie te verwijderen.

4. **Aantal bedrijven dat zorgt voor de inzameling van afgewerkte olie, afzonderlijk dan wel samen met andere afvalstoffen, en aantal bevoegde autoriteiten (Art. 5, lid 4)**

In **Duitsland** is er een uitgebreid netwerk van 200 afvalverwerkende ondernemingen die zorg dragen voor de inzameling van afgewerkte olie.

Naast een nationale autoriteit, is er in iedere autonome regio in **Spanje** een bevoegde milieu-instantie. Het verlenen van vergunningen wordt geregeld bij administratief besluit. In totaal zijn 68 vergunningen verleend aan bedrijven die olie inzamelen.

In **Frankrijk** wordt aan bedrijven die zorg dragen voor de inzameling van afgewerkte olie officieel goedkeuring verleend door de prefect van het departement, waardoor zij beschikken over een vergunning voor inzameling in een welbepaald gebied. Ieder departement heeft een tot vijf inzamelaars. In totaal zijn er 233 inzamelaars. Zij beschikken over een vergunning voor de inzameling van afgewerkte olie, krachtens een procedure die is vastgesteld bij besluit 79-981 van 21 november 1979.

In **Italië** wordt de controle op regionaal niveau uitgevoerd en zijn er twintig bevoegde instanties. Er is een stelsel van vergunningen; aan 74 bedrijven is een vergunning verleend. Het betreft hier bedrijven die ook andere afvalstoffen inzamelen en die concessiehouders zijn van de consortia.

In **Luxemburg** zijn er momenteel zeventien ondernemingen die zorg dragen voor de inzameling van afgewerkte olie. Zeven hiervan hebben enkel een vergunning voor het inzamelen van olie.

Nederland kent een nationale autoriteit en twaalf provinciale autoriteiten. Op nationaal niveau hebben drie bedrijven enkel een vergunning voor de verwerking van afgewerkte olie en drie bedrijven voor de verwerking van olie in combinatie met andere afvalstoffen. Op provinciaal niveau zijn drie bedrijven erkend, die olie in combinatie met andere afvalstoffen mogen verwerken. Op beide niveaus is een vergunningsstelsel opgezet. Voor de inzameling van afgewerkte olie is een erkenning door de minister vereist. Personen met een dergelijke vergunning worden gecontroleerd door de rijksoverheid. De helft van de vergunninghouders bezit eveneens een vergunning voor het inzamelen van een mengsel van olie/water/slib, dat ontstaat bij het legen van oliegeneratoren in garages. Deze vergunningen worden door de provincies verleend en gecontroleerd.

In het **Verenigd Koninkrijk** bestaat er geen centrale instantie voor het verzamelen van dergelijke gegevens. De autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor regelgeving inzake afvalstoffen beschikken ieder afzonderlijk over hun eigen gegevens.

5.a, b, c) **Besluiten om de afgewerkte olie voor één of meer van de in artikel 3 genoemde wijzen van behandeling te bestemmen en invoering van passende controles (art. 5, lid 3)**

In **Duitsland** wordt afgewerkte olie nu opnieuw geraffineerd tot basisolie en vervolgens worden er brandstoffen uit geproduceerd. Er is een aantal nieuwe technieken ontwikkeld, zoals hydratatie, die evenwel nog onvoldoende worden toegepast.

In **Spanje** zijn dergelijke besluiten niet genomen. In het kader van verschillende ministeriële besluiten worden subsidies toegekend die vooral zijn gericht op het bevorderen van de inzameling van afgewerkte olie bestemd voor regeneratie en in mindere mate om te worden verbrand. In geval van een situatie van vrije mededinging, bepaalt de vraag van de markt echter op welke wijze de olie uiteindelijk wordt verwerkt of wat de eindbestemming ervan is. In ieder geval beschikt de overheid over instrumenten om de oorsprong en bestemming van de olie te controleren.

In **Frankrijk** zijn de voorgeschreven verwerkingsmethodes in overeenstemming met artikel 3 van de richtlijn, ongeacht of het regeneratie, verbranding of opslag betreft. De wetgeving voorziet in controles, die worden uitgevoerd door de inspecteur voor geclasseerde installaties in het betrokken gebied. In geval een inspecteur in een verslag melding maakt van een overtreding van de voorschriften die zijn opgenomen in het lastenboek van de vergunninghouder, kan de Minister voor Milieubeheer deze vergunning bij ministerieel besluit intrekken krachtens een procedure die is voorzien in artikel 9 van Besluit Nr. 79-981.

In **Italië** zijn dergelijke besluiten nog niet genomen. Afgewerkte olie wordt geregenereerd of verbrand en er zijn controles hierop ingevoerd.

In **Luxemburg** is de verbranding van afgewerkte olie in installaties met een vermogen van minder dan 3 MW verboden krachtens het gewijzigd Groot-Hertogelijk reglement van 23 december 1987 inzake verbrandingsinstallaties die werken op vloeibare brandstoffen of gassen. In geval van installaties met een vermogen van meer dan 3 MW moet van te voren een vergunning worden aangevraagd bij het Ministerie voor Milieubeheer.

In **Nederland** wordt afgewerkte olie enkel gebruikt als brandstof na een behandeling vooraf (centrifugeren). Aan vijf personen is een vergunning verleend voor het centrifugeren van afgewerkte olie. Vergunningen worden verleend nadat aan alle voorwaarden ter bescherming van gezondheid en milieu is voldaan. De controle wordt uitgevoerd door de provincie waar de installatie is gevestigd.

Het **Verenigd Koninkrijk** ziet geen enkel voordeel in deze bepaling.

6.a, b) **Aantal bedrijven waaraan een vergunning is verleend voor het , het gebruiken als brandstof of verwijderen van afgewerkte olie, afzonderlijk ofwel samen met andere afvalstoffen; aantal autoriteiten en werkzaamheden die zijn ondernomen om ervoor te zorgen dat alle passende beschermende maatregelen zijn genomen (art. 6, lid 1 en 2)**

In **Duitsland** zijn alle 200 bedrijven die olie verwijderen onderworpen aan een vergunningsstelsel dat voorziet in sancties.

Voor de afzonderlijke behandeling van afgewerkte olie zijn in **Spanje** twee vergunningen verleend voor regeneratie, vijftien voor verbranding en 51 voor verwijdering. Deze vergunningen worden enkel verleend als de bedrijven register houden van de verwerkte hoeveelheid olie, alsmede emissies in de lucht en lozingen van afvalwater controleren en de autoriteiten toestemming verlenen controles te verrichten.

In **Frankrijk** zijn 54 vergunningen verleend aan bedrijven, waarvan er 27 olie regenereren en 27 olie verbranden. Deze bedrijven liggen verspreid over het hele land. De vergunningsprocedure speelt zich af of regionaal en nationaal niveau. De vergunning wordt verleend bij ministerieel besluit van de Minister voor Milieubeheer. De controle op de conformiteit van de installaties wordt op regionaal niveau uitgevoerd.

In **Italië** zijn zes vergunningen voor regeneratie en twee voor uiteindelijke verwijdering verleend. Op nationaal niveau is er een controlerende instantie, namelijk het Ministerie voor Milieubeheer.

In **Luxemburg** is er geen enkel bedrijf dat zorg draagt voor de verwijdering van afgewerkte olie.

In **Nederland** zijn enkel vergunningen verleend aan bedrijven die ook andere afvalstoffen verwijderen. In totaal zijn er twaalf provinciale autoriteiten en werden er vijf vergunningen verleend aan bedrijven die olie verwijderen.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn vergunningen verleend door twee nationale autoriteiten, namelijk Hare Majesteit's Inspectoraat voor Verontreiniging en het Industriële Inspectoraat voor Verontreiniging. In totaal zijn vijftien vergunningen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie regenereren en vijftien aan bedrijven die dergelijke olie verbranden.
Daarnaast hebben de 456 plaatselijke autoriteiten, de *District Councils*, 2.240 vergunningen verleend aan bedrijven die olie verbranden. Er zijn geen vergunningen verleend aan bedrijven die olie samen met andere afvalstoffen verwerken.

7. Maatregelen die zijn genomen krachtens artikel 7 met betrekking tot geregenereerde olie

Spanje heeft een aantal maatregelen genomen krachtens artikel 7, maar heeft deze niet medegedeeld aan de Commissie, een en ander zonder opgaaf van redenen.

In **Frankrijk** werd artikel 7 van de richtlijn omgezet door middel van rondschrijven nr. 11-86 van 11 maart 1986 inzake de controle op de terugwinning van afgewerkte olie.

Italië heeft een aantal maatregelen genomen, die evenwel nog niet aan de Commissie zijn medegedeeld. De bevoegde instanties zijn namelijk nog steeds bezig met de evaluatie van de technische normen die in de nationale wetgeving zijn vastgesteld ter uitvoering van de bepalingen van artikel 7 van de richtlijn.

In **Luxemburg** zijn de bepalingen van artikel 7 opgenomen in het Groot-Hertogelijk reglement van 30 november 1989 inzake afgewerkte olie, met name in artikel 8. Verder zijn installaties voor de regeneratie van afgewerkte olie onderworpen aan de bepalingen van de wet van 17 juni 1994 inzake het voorkomen en behandelen van afvalstoffen. Voor dergelijke installaties zijn exploitatievergunningen vereist waarin welbepaalde exploitatievoorwaarden zijn vastgelegd.

In Luxemburg zijn er geen installaties voor de regeneratie van afgewerkte olie. De bovenvermelde maatregelen zijn medegedeeld aan de Commissie.

In **Nederland** zijn de bepalingen van artikel 7 niet omgezet in nationale wetgeving, omdat afgewerkte olie daar niet wordt geregenereerd (in de veronderstelling dat met "basisolie" wordt bedoeld "basissmeerolie").

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn de volgende maatregelen genomen krachtens artikel 7 van de richtlijn:

- Artikel 7(a): Deel I en II van de Wet inzake Milieubescherming (EPA 1990)

- Besluiten inzake milieubescherming van 1991 (procedures en stoffen), SI nr. 472, gewijzigd bij de Besluiten inzake het verlenen van vergunningen inzake de behandeling van afval van 1994 (Besluit 14).

7.a Grenswaarden die zijn vastgesteld voor de in de bijlage van de richtlijn vermelde verontreinigende stoffen (art. 8, lid 1, punt a)

In **Spanje** en **Frankrijk** voldoen installaties met een thermisch verbrandingsvermogen van meer dan 3 MW aan de emissiegrenswaarden die in de richtlijn zijn vastgesteld.

In **Italië** zijn voor bepaalde verontreinigende stoffen strengere grenswaarden vastgesteld: Cd 0,2 mg/Nm3, Cl 30 mg/Nm3, Cr, Cu, V, Pb < 5 mg/Nm3.

In **Luxemburg** worden in het Groot-Hertogelijke reglement dezelfde grenswaarden vermeld als in de richtlijn en wordt tevens bepaald dat het PCB-gehalte in afgewerkte olie bestemd voor verbranding maximaal 50 ppm mag bedragen.
De aanbevolen nationale grenswaarden voor emissies in de lucht die sinds 1994 worden toegepast in het kader van de bijbehorende vergunningsprocedures, zijn strenger dan de grenswaarden die voor de stoffen in de bijlage van de richtlijn en voor andere parameters en stoffen zijn vermeld.

In **Nederland** wordt afgewerkte olie die een behandeling heeft ondergaan (volgens welbepaalde criteria) niet als afgewerkte olie beschouwd. Het gebruik ervan als brandstof is in dat geval aan dezelfde nationale voorwaarden onderworpen als normale brandstoffen. In geval afgewerkte olie in een garage wordt verbrand, gaat het meestal om installaties met een vermogen van meer dan 3 MW.

In het **Verenigd Koninkrijk** moeten installaties met een thermisch verbrandingsvermogen van meer dan 3 MW dezelfde grenswaarden respecteren als die welke zijn vastgesteld in de richtlijn.

7.b **Grenswaarden die zijn vastgesteld voor de in de richtlijn vermelde verontreinigende stoffen in geval van verbranding in installaties met een thermisch vermogen van minder dan 3 MW en bijzonderheden over de ingestelde controles (art. 8, lid 1, punt b)**

In **Spanje** is het niet toegestaan olie te verbranden in installaties met een thermisch vermogen van minder dan 3 MW.

In **Frankrijk** worden installaties met een thermisch vermogen van minder dan 3 MW niet gebruikt voor de verwijdering van afgewerkte olie.

In **Italië** is verbranding van afgewerkte olie in installaties met een thermisch vermogen van minder dan 3 MW niet toegelaten.

In **Nederland** gelden dezelfde vereisten als die welke voor de emissie van rookgassen worden vermeld in de milieuvergunningen.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn de enige grenswaarden die voor dit type installatie zijn vastgesteld de volgende: 5 mg/m3 voor Pb en 100 mg/m3 voor stofdeeltjes. De onderste verbrandingswaarde mag daarbij evenwel 0,4 MW bedragen.

7.c **Aantal autoriteiten voor de controle op verbranding van afgewerkte olie (art. 8, lid 3)**

In **Spanje** hebben alle installaties voor de verbranding van olie een thermisch verbrandingsvermogen van meer dan 3 MW. In totaal zijn er zes van dergelijke installaties en zeventien autoriteiten van de autonome regio's.

Frankrijk heeft deze vraag niet beantwoord.

In **Italië** zijn installaties met een vermogen van minder dan 3 MW niet toegestaan.

In **Nederland** wordt de controle op gemeentelijk niveau uitgevoerd. Er zijn ongeveer 600 autoriteiten voor installaties met een vermogen van 3 MW of minder.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn er in totaal 456 plaatselijke autoriteiten en een nationale die instaan voor de controle op installaties met een thermisch vermogen van meer dan 3 MW en 456 plaatselijke autoriteiten voor die met een vermogen van minder dan 3 MW.

8. **Door de Lid-Staten vastgestelde minimumhoeveelheid afgewerkte olie, die bedrijven welke deze voortbrengen, inzamelen en/of verwijderen verplicht tot het aanleggen van een register en deze inlichtingen ter kennis te brengen van de bevoegde instanties (artikel 11)**

In **Spanje** bedraagt deze hoeveelheid 500 liter, zowel voor het voortbrengen als voor de inzameling en verwijdering van afgewerkte olie.

In **Frankrijk** is ieder bedrijf dat afgewerkte olie inzamelt verplicht om partijen van meer dan 200 liter samen te brengen. Er is geen minimumhoeveelheid vastgesteld voor verwijdering. Ongeacht de hoeveelheid is verwijdering van afgewerkte olie zonder vergunning in feite verboden. Zo is er ook geen benedengrens voor geproduceerde afgewerkte olie: iedere houder van afgewerkte olie moet deze ofwel aan een erkende inzamelaar afgeven, of deze zelf verwijderen indien hij daarvoor een vergunning heeft.

In **Italië** en **Luxemburg** voorziet de wetgeving niet in het vaststellen van een hoeveelheid.

In **Nederland** is er op nationaal niveau geen minimumhoeveelheid vastgesteld. Bedrijven die afgewerkte olie inzamelen moeten een administratie bijhouden, die zij gedurende tien jaar dienen te bewaren en op verzoek ter controle moeten voorleggen aan de bevoegde instantie. In de administratie moeten voor elke hoeveelheid product die conform de vergunning binnenkomt, de volgende gegevens worden bijgehouden: datum van de vergunning en van ontvangst, houder, aard van het materiaal - afvalcode, gewicht, soort vergunning voor het materiaal, referentienummer van het analyseverslag, betaalde geldsom.

In het **Verenigd Koninkrijk** worden deze gegevens niet centraal bewaard. Er wordt hier evenwel aan gewerkt met het oog op het verzamelen van gegevens voor het eerste verslag over de richtlijn.

9.a, b) **Vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie inzamelen, gemiddelde bedragen, berekeningsbasis en financieringsmethode (art. 14)**

In **Spanje** zijn bij ministerieel besluit subsidies toegekend voor het inzamelen van afgewerkte olie in de jaren 89, 90, 91, 92 en 94. Het totale subsidiebedrag bedroeg gemiddeld 500 miljoen peseta's per jaar. De toegekende bedragen werden vastgesteld aan de hand van twee berekeningsmethodes: een voor de regeneratie van afgewerkte olie en een voor verbranding ervan.

In **Frankrijk** is bij besluit van 31 augustus 1989 een parafiscale heffing ingesteld op basisolie. Deze wordt beheerd door de nationale dienst voor de verwijdering en de terugwinning van afvalstoffen en geïnd door de douanediensten. De bedrijven die afgewerkte olie inzamelen ontvangen een vergoeding per ton opgehaalde olie.

In **Italië** worden vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie inzamelen.

In **Luxemburg** en het **Verenigd Koninkrijk** worden geen vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie inzamelen.

In **Nederland** wordt iedere maand een maximumtarief vastgesteld op basis van de kosten en baten na verwerking. Het tarief bedraagt ongeveer 10-15 cent per liter voor het inzamelen en verwerken. Het is onmogelijk een onderscheid te maken tussen beide werkzaamheden, aangezien de bedrijven die afgewerkte olie inzamelen ook voor de verwerking ervan zorgen. (Hetzelfde geldt voor punt 10.a, b hieronder).

10.a, b) **Vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie verwijderen, gemiddelde bedragen, berekeningsbasis en financieringsmethode (art. 14)**

In **Duitsland** worden geen vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie verwijderen.

Sinds 1989 worden in **Spanje** subsidies toegekend aan bedrijven die afgewerkte olie verwijderen. De gemiddelde subsidie bedraagt 6 peseta's per kilo. Dit bedrag dient ter dekking van de kosten van beheer, inzameling, vervoer en verwijdering.

In **Frankrijk** wordt de parafiscale heffing ook aangewend om door middel van investeringsprojecten steun te verlenen aan bedrijven die olie verwijderen.

In **Italië** worden vergoedingen verleend aan bedrijven die olie verwijderen.

In **Luxemburg** worden geen vergoedingen verleend aan bedrijven die afgewerkte olie verwijderen.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn geen vergoedingen voorzien voor bedrijven die afgewerkte olie verwijderen.

11. **Maatregelen die de Lid-Staten hebben genomen om voorrang te geven aan de verwerking van afgewerkte olie door middel van regeneratie** (dit hoofdstuk maakte geen deel uit van de vragenlijst)

In **Duitsland** wordt geen voorrang gegeven aan regeneratie, maar in de wetgeving inzake afgewerkte olie is wel het verbod opgenomen om olie die opnieuw kan worden geraffineerd te vermengen met andere olie.

Spanje heeft dergelijke maatregelen niet genomen, maar heeft door middel van een aantal ministeriële besluiten regeneratie wel op onrechtstreekse wijze bevorderd door steun te verlenen aan de inzameling van olie voor regeneratie.

In **Frankrijk** bepaalt artikel 2 van het decreet van 21 november 1979 dat afgewerkte die bij voorkeur door regeneratie of recyclage in goedgekeurde installaties verwijderd mot worden.

Italië, het **Verenigd Koninkrijk** en **Nederland** hebben geen maatregelen genomen om voorrang te geven aan regeneratie.

In **Luxemburg** geeft de wet van 17 juni 1994 inzake het voorkomen en beheren van afvalstoffen voorrang aan het regenereren van materialen in het algemeen.

IV. CONCLUSIES

Zoals in de inleiding reeds is vermeld, is het onderhavige verslag grotendeels gebaseerd op de mededelingen van de zes Lid-Staten, namelijk Spanje, Italië, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Luxemburg en Nederland, die alle voldoende gegevens hebben verstrekt betreffende de periode 1990-1994.

Al deze landen hebben de nodige maatregelen genomen om ervoor te zorgen dat afgewerkte olie wordt ingezameld en verwijderd zonder schadelijke gevolgen voor mens en milieu.

Desalniettemin hebben enkel Frankrijk en Luxemburg duidelijk bij wet voorrang gegeven aan regeneratie. Spanje heeft een en ander gedaan door middel van bepaalde besluiten. In de praktijk is de hoeveelheid geregenereerde olie in de betreffende periode uiteindelijk alleen gestegen in Italië.

In Duitsland is in 1991 (meest recente gegevens) twee derde van de ingezamelde hoeveelheid afgewerkte olie geregenereerd en de rest verwerkt tot brandstof. De helft van de hoeveelheid afgewerkte olie uit Luxemburg werd geregenereerd.

In Frankrijk is de hoeveelheid geregenereerde olie in de onderzochte periode sterk gedaald, terwijl de hoeveelheid tot brandstof verwerkte olie is verdubbeld. In Spanje werd de volledige hoeveelheid olie tot brandstof verwerkt.

In het Verenigd Koninkrijk wordt sinds 1986 alle afgewerkte olie verbrand. In Nederland tenslotte wordt de helft van de ingezamelde afgewerkte olie tot brandstof verwerkt en de andere helft verwijderd. Italië, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en Duitsland geven als reden voor deze eerder teleurstellende stand van zaken dat regeneratie economisch niet haalbaar is.

Wanneer de andere bepalingen van de richtlijn nader worden onderzocht, blijkt dat er enkel bevorderende maatregelen zijn genomen met betrekking tot de inzameling van olie. Geen enkele Lid-Staat heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven absolute voorrang te geven aan regeneratie.

Alle hierboven vermelde landen hebben campagnes ter voorlichting van het publiek op touw gezet en uitgevoerd om te zorgen voor passende opslag en een zo volledig mogelijke inzameling van afgewerkte olie.

Alleen Italië en Luxemburg hebben strengere grenswaarden voor emissies vastgesteld dan die welke worden vermeld in de richtlijn en enkel Italië, Spanje en Frankrijk hebben minimumhoeveelheden opgelegd voor de registratie van olie door de bedrijven die deze inzamelen, behandelen of verwijderen.

Wat betreft de vergoedingen tenslotte, kan worden vermeld dat alleen het Verenigd Koninkrijk geen vergoedingen heeft verleend voor het inzamelen van afgewerkte olie. Voor de verwijdering van olie worden er geen vergoedingen verstrekt door het Verenigd Koninkrijk, Luxemburg en Duitsland.

Tenslotte kan worden geconcludeerd dat:

1) de richtlijn maar voor een klein gedeelte is toegepast, en dat

2) de Lid-Staten de regeneratie van afgewerkte olie niet wezenlijk hebben willen prefereren boven verbranding.

RICHTLIJN 86/278/EEG
BETREFFENDE DE BESCHERMING VAN HET MILIEU, IN HET BIJZONDER DE BODEM, BIJ HET GEBRUIK VAN ZUIVERINGSSLIB IN DE LANDBOUW

I. INLEIDING

In artikel 17 van Richtlijn 86/278/EEG betreffende de bescherming van het milieu, in het bijzonder de bodem, bij het gebruik van zuiveringsslib in de landbouw, die door de Raad werd goedgekeurd op 12 juni 1986, wordt bepaald dat de Lid-Staten om de vier jaar en voor het eerst vijf jaar na de kennisgeving van deze richtlijn, een overzichtsrapport moeten opstellen omtrent het gebruik van zuiveringsslib in de landbouw.

Aangezien de Lid-Staten op 17 juni 1986 van de richtlijn in kennis werden gesteld, moest het eerste rapport met betrekking tot de jaren 1987-1990 vóór 17 juni 1991 worden opgesteld.

Zes Lid-Staten, België, Denemarken, Duitsland, Spanje, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk hebben hun respectieve rapporten ingediend in 1991/1992. De Commissie achtte het toendertijd niet opportuun om die informatie te publiceren gezien het onvolledige, zeer uiteenlopende en niet gestandaardiseerde karakter ervan.

Het tweede rapport dat op grond van artikel 17 van Richtlijn 86/278/EEG moest worden opgesteld met betrekking tot de jaren 1991-1994, had vóór 17 juni 1995 moeten zijn ingediend. Niettegenstaande het feit dat op 18 mei en 25 juli 1995 aanmaningsbrieven werden verstuurd, hebben alleen België, Spanje, Frankrijk, Portugal en het Verenigd Koninkrijk een rapport ingediend.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet in de algemene inleiding, heeft het huidige overzichtsrapport betrekking op de jaren 1991-1994 en uitsluitend op de vijf hierboven vermelde Lid-Staten.

II. OMZETTING VAN DE RICHTLIJN IN NATIONAAL RECHT

Enkele Lid-Staten hebben nog altijd niet de nodige nationale maatregelen genomen om deze richtlijn om te zetten in nationaal recht. België werd veroordeeld door het Hof van Justitie (arrest van 3 mei 1994, zaak C-260/93) voor het niet omzetten van de richtlijn. In deze leemte werd respectievelijk door het Vlaamse Gewest in januari 1992, het Waalse Gewest in januari 1995 en augustus 1995 door het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest voorzien.

Aan het eind van de periode die door het onderhavige rapport wordt bestreken, had de Commissie nog geen mededeling ontvangen betreffende een uitvoeringsbesluit ter voltooiing van de omzetting in Portugees recht, terwijl de maatregelen voor de omzetting in Frans recht, met name van de artikelen 2(a), 6(a en b), 9, 10, lid 1, en 16, nog voorwerp van discussie waren tussen de Commissie en Frankrijk.

In Ierland doet zich de volgende situatie voor: terwijl bijlage IA van de richtlijn betrekking heeft op bodems met een pH-waarde van 6 tot 7, verwijst de corresponderende tabel in Ierland (deel I van de tabel van SI 183 van 1991) naar bodems met een pH-waarde van 5 tot 7. Naar aanleiding van een verzoek van de Commissie om nadere toelichting betreffende dit verschil in de Ierse wetgeving, hebben de Ierse instanties de verzekering gegeven dat een en ander geen risico's voor het milieu met zich meebrengt.

III. TENUITVOERLEGGING VAN DE RICHTLIJN : VERSLAG/RESULTATEN VAN DE ANTWOORDEN VAN DE LID-STATEN OP DE VRAGENLIJST OPGESTELD OP GROND VAN BESCHIKKING NR. 94/474/EEG VAN DE COMMISSIE

Na de goedkeuring van richtlijn 91/692/EEG[1] tot standaardisering van de verslagen over de toepassing van bepaalde richtlijnen op milieugebied, heeft de Commissie een standaard vragenlijst goedgekeurd ten behoeve van de opstelling van de rapporten betreffende de toepassing van Richtlijn 86/278/EEG.

Deze vragenlijst moet formeel pas voor de eerste maal worden gebruikt voor opstelling van de rapporten betreffende de periode 1995-1997.

De Commissie heeft de Lid-Staten evenwel verzocht om deze vragenlijst reeds zoveel mogelijk te gebruiken voor het rapport over de periode 1991-1994.

België, Spanje, Frankrijk, Portugal en het Verenigd Koninkrijk hebben een rapport ingediend met betrekking tot deze periode.

Het Belgische rapport bestrijkt niet het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, aangezien dat nog niet over een zuiveringsstation beschikt.
Het rapport van het Waalse Gewest is formeel niet aan de hand van de vragenlijst opgesteld als gevolg van de laattijdige omzetting van de richtlijn.

---

[1] PB L 377 van 31.12.1991, blz. 48.

In het Franse rapport wordt een aantal vragen niet beantwoord, terwijl in het Portugese rapport enkel een ontwerp voor een "Portaria" wordt beschreven.

Met betrekking tot de landen die de vragenlijst niet hebben beantwoord beschikt de Commissie toch over enkele vroegere bijdragen van Denemarken en Duitsland. Deze bevatten helaas slechts gegevens tot 1989 en vallen bijgevolg buiten het bestek van het onderhavige onderzoek.

In het hierna volgende rapport worden de antwoorden van de Lid-Staten op de verschillende vragen uit de reeds genoemde vragenlijst vermeld. Om de leesbaarheid ervan te vergemakkelijken stemt de nummering van de hoofdstukken overeen met die van de vragenlijst.

III. 1 Bijzondere voorwaarden voor het gebruik van zuiveringsslib van septic tanks en andere soortgelijke installaties (art. 3, lid 2)

In **België** bepaalt een koninklijk besluit van oktober 1977 betreffende het gebruik van meststoffen en grondverbeteringsmiddelen (waaronder slib valt) dat deze geen schadelijke of toxische bestanddelen, insecten of toxische draadwormen, microbiologische stoffen of andere fytopathologische kiemen mogen bevatten die schade kunnen toebrengen aan de flora en de gezondheid van mens en dier.

In **Spanje** gelden dezelfde toepassingsvoorwaarden als voor het gebruik van slib dat afkomstig is van zuiveringsstations.

In **Frankrijk** moet het slib met passende middelen worden verspreid en reeds de dag nadien diep worden ondergeploegd.

Portugal verstrekt geen informatie over dit punt.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn dezelfde regels van toepassing voor slib van zuiveringsstations als dat van septic tanks. Het behandelde slib dat niet geïnjecteerd is, moet worden ondergeploegd zodra dit redelijkerwijze mogelijk is.

III. 2(a) Grenswaarden voor de concentratie van zware metalen in de bodem en in slib en grenswaarden voor gebruik

In de volgende tabellen zijn de gegevens opgenomen die in de bijlagen IA, B en C van de richtlijn worden vermeld.

N° 1. GRENSWAARDEN VOOR DE CONCENTRATIE VAN ZWARE METALEN IN DE BODEM (mg/kg) (Bijlage IA van de richtlijn)

Parameters	Richtlijn 86/278/EEG	België			Spanje		Frankrijk	Portugal			Verenigd Koninkrijk			
		Vlaanderen		Wallonië										
		Zandgrond	Kleigrond		pH <7	pH >7		pH <5,5	pH 5,5-7	pH >7,0	pH 5,0-5,5	pH 5,5-6,0	pH 6-7	pH > 7
Cadmium	1-3	1	3	1	1	3	2	1	3	4	3	3	3	3
Koper	50-140	50	140	50	50	210	100	50	100	200	80	100	135	200
Nikkel	30-75	30	75	50	30	112	50	30	75	110	50	60	75	100
Lood	50-300	50	300	100	50	300	100	50	300	450	300	300	300	300
Zink	150-300	150	300	200	150	450	300	150	300	450	200	250	300	450
Kwik	1-1,5	1	1.5	1	1	1,5	1	1	1,5	2,0	1	1	1	1
Chroom	-	100	150	100	100	150	150	50	200	300	400	400	400	400

N° 2. GRENSWAARDEN VOOR DE CONCENTRATIE VAN ZWARE METALEN IN SLIB (mg/kg (BIJLAGE I B)

Parameters	Richtlijn 86/278/EEG	België		Spanje		Frankrijk		Portugal	Verenigd Koninkrijk
		Vlaanderen	Wallonië	pH <7	pH >7	Streef-waarde	Maxi-maal		
Cadmium	20-40	12	10	20	40	20	40	20	-
Koper	1 000-1 750	750	600	1 000	1 250	1 000	2 000	1 000	-
Nikkel	300-400	100	100	300	400	200	400	300	-
Lood	750-1 200	600	500	750	1 200	800	1 600	750	1 000
Zink	2 500-4 000	2 500	2 000	2 500	4 000	3 000	6 000	2 500	-
Kwik	16-25	10	10	16	25	10	20	16	-
Chroom	-	500	500	1 000	1500	1 000	2 000	1 000	-

N° 3. MAXIMALE HOEVEELHEDEN ZWARE METALEN DIE JAARLIJKS OP LANDBOUWGROND MOGEN WORDEN OPGEBRACHT (kg/ha/jaar) (BIJLAGE I C)

	Richtlijn 86/278/EEG	België			Spanje	Frankrijk	Portugal	Verenigd Koninkrijk
		Vlaanderen		Wallonië				
		Weideland	Landbouw-grond					
Cd	0,15	0,012	0,024	-	0,15	0,06	0,15	0,15
Cu	12	0,75	1,5	-	12	3	12	7,5
Ni	3	0,1	0,2	-	3	0.6	3	3
Pb	15	0,6	1,2	-	15	2.4	15	15
Zn	30	2,5	5	-	30	9	30	15
Hg	0,1	0,01	0,02	-	0,1	0,03	0,1	0,1
Cr	-	0,5	1	-	3	3	4,5	

III. 2.(b) **Maximale hoeveelheden slib die op de bodem mogen worden gebracht, uitgedrukt in ton droge stof (T.D.S.) per hectare per jaar (art. 5.2A)**

In het **Vlaamse Gewest** is 1 T.D.S./ha/jaar toegelaten voor weideland en 2 T.D.S. voor teeltgrond. Deze hoeveelheden mogen in één keer worden opgebracht voor een periode van drie jaar.

Het **Verenigd Koninkrijk** heeft gekozen voor de in artikel 5, lid 2 (b), beschreven aanpak (vaststelling van grenswaarden voor de per hectare per jaar op de bodem gebrachte hoeveelheden metalen).

In de andere rapporten (Waalse Gewest, Spanje, Frankrijk, Portugal) wordt deze vraag niet beantwoord.

III. 2 (c) **Toestaan van minder strenge grenswaarden voor de concentratie van zware metalen op grond waarop gewassen worden verbouwd die uitsluitend voor dierlijke consumptie zijn bestemd (bijlage IA, noot 1)**

In het **Vlaamse Gewest** en **Spanje** zijn minder strenge normen niet toegestaan.

In de rapporten van het Waalse Gewest, Frankrijk en Portugal wordt dit punt niet behandeld.

In het **Verenigd Koninkrijk** zijn minder strenge grenswaarden toegestaan op elf terreinen die in totaal 2540 ha beslaan. Deze zijn gelegen in de buurt van zuiveringsstations en werden vroeger gebruikt als verstrooiingsgebied. De toegestane grenswaarden worden evenwel niet vermeld in het rapport.

III. 2.(d) **Toestaan van minder strenge grenswaarden voor de concentratie van zware metalen op bodems waarvan de pH hoger is dan 7 (bijlage IA, noot 2)**

In het **Vlaamse Gewest** zijn grenswaarden van 75, 45 en 225 mg/kg toegestaan respectievelijk voor koper, nikkel en zink voor bodems waarvan de pH-waarde permanent hoger is dan 7.

In de Waalse en Franse rapporten wordt deze vraag niet beantwoord.

In tabel 1 hierboven worden die grenswaarden vermeld die in **Spanje** en het **Verenigd Koninkrijk** zijn toegestaan en die zijn voorgesteld in **Portugal**.

III. 2 (e) **Toestaan van minder strenge grenswaarden voor de concentratie van zware metalen in bodems bestemd voor de teelt van veevoedergewassen (bijlage IC, noot 1)**

Het **Vlaamse Gewest** en **Spanje** hebben geen minder strenge grenswaarden toegestaan.

In het **Verenigd Koninkrijk** bestaat deze mogelijkheid voor de onder punt II. 2(c) hierboven vermelde terreinen. De toegestane grenswaarden worden evenwel niet medegedeeld.

In de Waalse, Franse en Portugese rapporten wordt deze vraag niet beantwoord.

III. 3.(a) **Beschrijving van de technieken voor de behandeling van slib (art. 6)**

In **Vlaanderen** zijn langdurige biologische, chemische of thermische behandelingsmethodes toegestaan. De stabilisering van slib wordt voor 65% bereikt door middel van koude verwerking, voor 5% door warme verwerking en voor de overige 30% door aërobe verwerking.

In **Wallonië** wordt het slib enkel "behandeld" zonder vermelding van nadere bijzonderheden.

In **Spanje** wordt het slib gefilterd, fysisch of chemisch behandeld en vervolgens gedeshydrateerd.

In **Frankrijk** wordt het slib gestabiliseerd door middel van anaërobe of aërobe gisting of door middel van chemische technieken. Het slib wordt vervolgens verdikt door deshydratatie.

In het Portugese rapport wordt dit punt niet behandeld.

In het **Verenigd Koninkrijk** wordt het slib gepasteuriseerd alvorens het wordt gedigereerd op anaërobe, mesofiele of op thermofiele wijze. Vervolgens wordt het slib gecomposteerd of gestabiliseerd met kalk en tenslotte gedeshydrateerd.

III. 3 (b en c) **Frequentie van de slibanalyse (bijlage II, A, §1)**

Op de frequentie van de analyses wordt niet ingegaan in de Waalse en Franse rapporten.

In **Vlaanderen**, in **Spanje** en in het **Verenigd Koninkrijk** stemt de frequentie van de analyses overeen met die welke in de richtlijn wordt vermeld.

In **Portugal** is op grond van een "Portaria" de frequentie van de analyses evenals in de richtlijn vastgesteld op 2 per jaar, maar deze kan worden beperkt tot één analyse indien de resultaten die over twee opeenvolgende jaren werden behaald niet beduidend verschillen. Bovendien moeten de analyses worden verricht wanneer de kwaliteit van het gezuiverde water sterk varieert of indien de behandelingswijze verandert. Tenslotte is het niet verplicht om het gehalte aan koper, zink of chroom te analyseren indien deze elementen nooit voorkomen of slechts in zeer kleine hoeveelheden in het te behandelen afvalwater.

III. 3 (d en c) **Specifieke bepalingen voor het injecteren of onderploegen van niet-behandeld slib (art. 6(a))**

In het **Vlaamse Gewest** en in **Spanje** mag enkel behandeld slib worden gebruikt.

In het **Waalse Gewest** moet het afval "behandeld" zijn.

In het **Verenigd Koninkrijk** is geen enkele specifieke bepaling voorzien.

In de Franse en Portugese rapporten wordt dit punt niet behandeld.

III. 4. **Periodes voorafgaand aan het beweiden of oogsten waarin het verspreiden van slib is verboden (art. 7)**

In het **Vlaamse Gewest** is een sperperiode van zes weken voorgeschreven, waarbij geen onderscheid wordt gemaakt naar teelt.

In **Spanje** stemmen de sperperiodes overeen met de in de richtlijn bepaalde periodes.

In de rapporten van het **Waalse Gewest, Frankrijk** en **Portugal** wordt dit punt niet behandeld.

In het rapport van het **Verenigd Koninkrijk** wordt enkel een sperperiode van drie weken vermeld zonder onderscheid naar type teelt.

III. 5 (a en b) **Bepaling van de grenswaarden of andere maatregelen voor bodems waarvan de pH-waarde onder 6 ligt (art. 8)**

In het **Vlaamse Gewest** is het zonder meer verboden slib te verspreiden op bodems waarvan de pH-waarde onder 6 ligt.

In **Spanje** (zie de tabel betreffende bijlage IA hierboven) ligt de grens bij een pH-waarde van 7. Voor alle bodems waarvan de pH-waarde lager is gelden de lagere grenswaarden van bijlage IA.

In dezelfde tabel zijn de grenswaarden opgenomen die werden vastgesteld door het **Verenigd Koninkrijk** met een afwijkende reeks pH-waarden voor zink, koper en nikkel.

In de rapporten van het Waalse Gewest, Frankrijk en Portugal wordt dit punt niet behandeld.

III. 6 (a) **Bodemanalyses voor andere parameters dan pH-waarde en concentratie zware metalen (bijlage II B.1)**

In het **Vlaamse Gewest** wordt ook het fosfaatgehalte van de bodem geanalyseerd.

In het **Waalse Gewest, Spanje** en het **Verenigd Koninkrijk** worden geen bijkomende parameters gemeten.

Frankrijk en Portugal hebben met betrekking tot dit punt geen informatie verstrekt.

III. 6 (b) **<u>Minimumfrequentie voor bodemanalyses (bijlage II B.2)</u>**

In het **Vlaamse Gewest** wordt benevens de regels die zijn vastgelegd in de richtlijn een aanvullende bodemanalyse opgelegd na elke aanvoer van twintig ton slib.

In **Spanje** wordt over de frequentie van de uit te voeren bodemanalyses beslist door de autonome gemeenschappen (CC.AA).

Dit punt wordt niet behandeld in de rapporten van het Waalse Gewest, Frankrijk en Portugal.

In het **Verenigd Koninkrijk** wordt de bodem voor de eerste maal geanalyseerd na het eerste gebruik van slib en vervolgens twintig jaar na de laatste analyse. Op verzoek van de grondeigenaar of van de minister, kan de bodem ook 5 jaar na de laatste analyse worden geanalyseerd.

III. 7. <u>De hoeveelheden slib die door zuiveringsstations worden geproduceerd en geleverd aan de landbouw, de plaatsen waar het slib wordt gebruikt, en de gemiddelde concentratie zware metalen in het slib (aan de hand van de in artikel 10 vermelde registers)</u>

De gevraagde gegevens zijn opgenomen in de tabellen hieronder, in de vorm van gemiddelde waarden voor de door het onderhavige rapport bestreken periode.

N° 4. GEPRODUCEERDE EN GEBRUIKTE HOEVEELHEDEN SLIB

	Geproduceerde hoeveelheid slib (T.D.S./jaar)	Gebruikte hoeveelheden slib in de landbouw (T.D.S./jaar)	Bestreken oppervlakte (optioneel)
Vlaamse Gewest	838 731	212 228	--
Waalse Gewest	13 267	10 044	--
Spanje	404 299	204 197	--
Frankrijk	758 500	496 500	--
Portugal	--	--	--
Verenigd Koninkrijk	1 030 000	500 000	--

N° 5. GEMIDDELDE CONCENTRATIE ZWARE METALEN IN SLIB (mg/kg droge stof)

	Richtlijn 86/278/EEG	België		Spanje	Frankrijk	Portugal	Verenigd Koninkrijk
		Vlaanderen	Wallonië				
Cd	20-40	3,6	3,3	6	5,3	-	3,2
Cu	1 000-1 750	312	179	294	334	-	473
Ni	300-400	46	50	49	39	-	37
Pb	750-1 200	229	182	406	133	-	217
Zn	2 500-4 000	1 350	925	1 157	921	-	889
Hg	16-25	1,7	1,5	11	2,7	-	3,2
Cr	-	73	76	363	80	-	86

In het rapport van het **Vlaamse Gewest** zijn niet alleen de waarden voor zware metalen, maar ook de resultaten van de analyses van de totale stikstofwaarde (26 mg/kg droge stof) en van de totale fosforwaarde (2,2 mg/kg droge stof) opgenomen.

III. 8. Verlenen van ontheffingen aan kleine waterzuiveringsstations (art. 11)

In het **Vlaamse Gewest** en in het **Verenigd Koninkrijk** wordt geen enkele ontheffing verleend.

In de andere rapporten wordt dit probleem niet behandeld.

IV. CONCLUSIES

Het is onmogelijk om conclusies te trekken voor de hele Europese Unie op grond van vijf nationale rapporten, waarvan slechts 2½ (Spanje, het Verenigd Koninkrijk en het Vlaamse Gewest) volledig zijn. Er kan enkel worden vastgesteld dat de Lid-Staten een bepaalde terughoudendheid aan de dag leggen om deze rapporten in te dienen.

Op grond van deze zeer beperkte gegevens kan evenwel worden geconcludeerd dat de richtlijn wel goed is uitgevoerd wat het belangrijkste onderdeel betreft, namelijk de toegestane concentraties zware metalen in slib dat wordt gebruikt in de landbouw. Verder kan worden vastgesteld dat de concentraties zware metalen in slib duidelijk onder de grenswaarden blijven die zijn vastgesteld in bijlage I B van de richtlijn.

ISSN 0254-1513

COM(97) 23 def.

DOCUMENTEN

NL 14

Catalogusnummer : CB-CO-97-020-NL-C

ISBN 92-78-15160-2

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg

64